

VAJAT ERP

DOK HOLIDEJ

PONOĆNI DVOBOJ

BROJ 114

CENA 2 DINARA

KADA POSETITE
GENERALNO ZASTUPNIŠTVO ŠVAJCARSKÉ FIRME

DARWIL

TRST PIAZZA S. ANTONIO NUOVO 4/I-II

MOĆI ĆETE DA IZABERETE JEDAN OD PREKO 600 TIPOVA
ČASOVNIKA „DARWIL“ I „ARETTA“ POZNATIH PO
PRECIZNOSTI I ELEGANCIJI OBLIKA.

TOM PRILIKOM NE PROPUSTITE DA OBRATITE PAŽNJU
NA NAJVEĆI IZBOR ZLATNOG NAKITA U EVROPI, PO
SVETSKIM KONKURENTNIM CENAMA, IZRAĐENOG OD 14,
18 I 22-KARATNOG, SLUŽBENO KONTROLISANOG ZLATA!

PREPORUČUJEMO

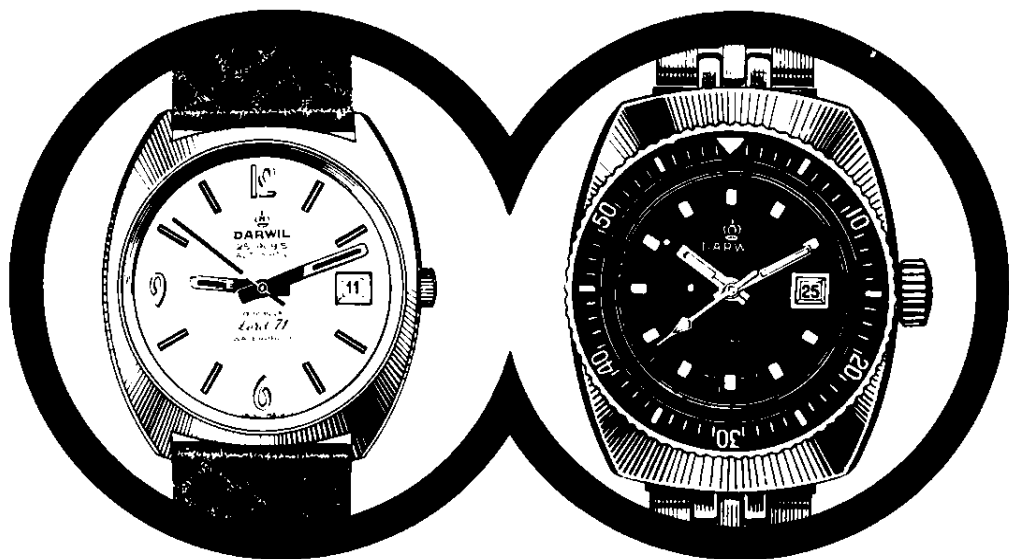
ZA VAS — ČASOVNIK LORD 71

ZA VAŠU SUPRUGU — ČASOVNIK LADY 71

**SA UGRAĐENIM DARBLOCKOM KOJI ŠTITI OD POTRESA
I UDARA**

CASOVNIKE „DARWIL“ I „ARETTA“ MOŽETE NABAVITI
I U SPECIJALIZOVANIM TRGOVINAMA I ROBNIM
KUĆAMA U JUGOSLAVIJI!

**SERVISI ZA ODRŽAVANJE POSTOJE U SVIM VEĆIM
MESTIMA**

VILIAM MARK

**PONOČNI
DVOBOJ...**

Naslov originala:

William Mark:

SEIN NAME WAR LARKIN

Copyright 1971

by Martin Kelter Verlag

Ponoćni dvoboj...

Uoči Nove godine, u Tombstonu je osvanuo ledeni dan.

U gradu, u kome inače nije bilo velikih hladnoća, ovog puta ljudi su drhtali od zime. Iz mnogobrojnih kamina dizali su se pramenovi dima prema nebu. A, sve ono što inače krasi svaki grad na ovaj dan, nedostajalo je Tombstonu: poslovna užurbanost pred kraj godine, kao i nadanja ljudi u bolju budućnost. Nova godina jedva da će doneti nešto drugo od stare: borbu za goli život, bitku za opstanak.

Nešto je lebdelo u vazduhu, neki potajni nemir u srcima ljudi i njihovim domovima.

Osuda „čoveka sa vešalima” Lazaro Kapučina unela je dosta nemira u grad, mada sigurno niko nije osećao saučešća prema zločincu. „Sivoliki” su nemilosrdno i svirepo harali i besneli već mesecima. Nisu se ustručavali ni pred

kim, nisu štedeli ni žene, pa čak ni decu.

Već nedeljama borio se slavni pobornik zakona iz Dodža, Vajat Erp, zajedno sa Dokom Holidejom protivu bande. Međutim, kao da je njihova borba bila uzaludna, jer je banda bila dobro organizovano i širom razgranato društvo, protiv kojeg su dva usamljena čoveka mogla vrlo malo da postignu.

Centar svih događaja postao je opet ozloglašeni grad Tombston u kome se tako mnogo stvari odvijalo. Ovde se zaista stvarala istorija divljeg zapada!

U to vreme šerif u Tombstonu bio je poznati Teksašanin Luk Šort. Njega su Vajat i njegovi malobrojni prijatelji uspeali da pridobiju za ovaj posao, koji niko nije hteo.

Već u pet sati ujutro bio je gorostas na nogama. U njegovoj kancelariji vrilo je kao u golubarniku.

Na putu za Ferbanks neki čovek bio je napadnut.

Na Holmanovoj farmi neko je pokrao više desetina kokošaka.

Na istočnom kraju grada, u blizini strugare, ukraden je konj.

A u minerskim kućicama je u svitanje zore izbio požar.

Izgleda da je pravi đavo ušao u Tombston.

I nije prvi put, da je Šort primetio sa gorčinom kako uopšte nema zamenika.

Oko pola osam ode do „Ruske kuće“, gde su Vajat Erp i Dok Holidaj stanovali.

U predvorju hotela izađe mu crni Sam u susret.

— Dobro jutro, šerife!

— Dobro jutro, Sam! Da li je maršal već ustao?

— Ne znam. Nisam ga video.

— A Dok?

— I Doka nisam još video.

— Gde se nalazi mis Kešmen?

— Preko, u kancelariji.

— Hvala.

Teksašanin pogleda po sali hotela, a zatim pokuca na vrata od mahagonija, iza kojih se nalazila kancelarija vlasnice hotela.

— Da, molim!

Luk Šort otvori vrata.

Simpatična mlada žena sedela je za pisaćim stolom i radila. Kako je izgledalo da će danas biti stalno tmurno, upalila je kerozinsku lampu.

Žena pogleda Teksašanina začuđeno.

— Mister Šort?

— Madam, imam samo jedno pitanje: Zna li, možda, da li je maršal već ustao?

Mlada žena je skroz na skroz porcvenela.

— Ne. Odakle bih to znala?

Ona ustade i odmaknu zavesu, koje su razdvajale prostoriju, što joj je omogućilo da pogleda u trepezariju.

— Ne, pribor za jelo nalazi se još uvek na stolu.

— Prokletstvo! — promrmlja džin, izvinjavajući se odmah: — Nisam hteo to da kažem...

— Ništa ne mari — reče žena i pođe sa njim u salu.

— U redu. Znam da su obojica skoro do tri sata bili u minerskim kućicama, gde se Rik Barinka, sa trojicom lupeža, igrao sa buretom baruta. Zbog toga obojica još uvek sigurno spavaju!

Odoše oboje gore u dugački hodnik, u kome su se nalazile sobe dvojice ljudi iz Dodža.

Luk zastade pored sobe, koja je pripadala maršalu, osluškujući.

Zatim zakuca. Kada nije dobio nikakvog odgovora, otvori vrata. Zabezegnuto pogleda u prostoriju.

Žena, koja je stojala iza njega, upita:

— Šta je?

Div se okrenu.

— Nije tu!

— Šta?

Neli Kešmen se progura pored golijata i pogleda začuđeno prema praznom krevetu.

— Krevet je nedirnut. On nije ni dolazio.

Teksašanin se nalazio već kod drugih vrata. Pokuca i poluglasno reče:

— Dok?

Kada mu i ovde niko ne odgovori, on odmah otvori vrata.

I ova soba bila je prazna.

Mis Kešmen vide da je i ovde krevet nedirnut.

— Nijedan nije prenoćio u hotelu.

Teksašanin provuče srednjim prstom iza okovratnika.

— Hej, šta ima to opet da znači? Neka me đavo odnese! Mora da se opet nešto dogodilo!

Ne obazirući se više na mladu ženu, okrete se i teškim korakom izađe iz hotela.

Crnac mu otvori vrata i požele dobar početak Nove godine. Luk ga, međutim, uopšte nije čuo. Vрати se u Alenovu ulicu i ode do Grand hotela.

U jutarnjim časovima u hotelu nije bilo toliko još prometno. Teksašanin, ne obazirući se na čoveka na recepciji, potrča preko stepeništa, prekrivenim dugačkim tepihom, preskačući po pet, šest stepenika ogromnim koracima odjednom.

Gore stade pred sobom Džudi Holidej.

U trenutku, kada je hteo da pokuca, predomisli se. Ne, to nema nikakvog smisla. Devojkę neće da uznemirava.

A zatim mu pade iznenada nešto na um. Okrete se, sjuri niz stepenice, napusti hotel i posle nekoliko minuta ponovo se pojavi u „Ruskoj kući“.

Vlasnica, Neli Kešmen, potrča za njim.

Teksašanin gurnu vrata od sobe Dok Holideja i stade u njima kao ukopan.

Sopstvenica hotela, koja ga tek sada stiže, pokuša da pogleda preko njegovog ramena.

— Pa, šta je, mister Šort?

Ne okrećući se, Teksašanin primeti:

— Gde su mi samo bile oči, maločas!

— Još uvek vas ne razumem.

— Pa, pogledajte! — Napravi joj mesta, tako da je mogla da pogleda u prostoriju.

— Ne znam na šta mislite, šerife.

— Tamo! Otvoren prozor! Zar vam to ništa ne govori?

— Ne.

— Da li ste, možda, već doživeli da Dok Holidej spava pored otvorenog prozora? To je, istina, maršalova navika, ali Dok ne voli da spava pored otvorenog prozora.

— Da, to je tačno. On provetri ujutru i uveče, prilično dugo, ali prozor ne ostavlja nikada otvoren.

— Pa, dakle?

— Šta bi to trebalo da znači?

— Vidite, prozor je otvoren. To mi govori da ga je neko odvuкао iz sobe. Verovatno da prozor iz bilo kojeg razloga nije bio dobro zatvoren, te su se banditi kroz njega uvukli, kako bi napali Džordžijanca. Pretpostavljam da je i maršal napadnut na ulici.

— Za ime božje! — ote se mladodj ženi.

Šerif napusti odmah hotel i požuri prema Fremontovoj ulici, kako bi govorio sa predsednikom opštine.

Sedi Džon Klem baš je radio na sastavljanju članka protiv „Klana“. U članku je naglasio, da jednom Tombstoncu nije teško da odgonetne ko stoji iza „Klana“.

U tom trenutku uđe džin u veliku prostoriju u kojoj su se nalazile štamparske mašine.

Klem mu pođe odmah u susret. Teksašanin ga obavesti o svemu.

Predsednik se počea po glavi, primetivši:

— To je veoma zlo. Naročito ako čovek ne zna odakle da počne.

— Verujem da se polazna tačka nalazi osamnaest milja južno od grada. Bilo bi najbolje kada bih uzjahao na svog konja i odjahao do njegovog ranča, kako bih mu malo protrljao nos. Neka me đavo odnese ukoliko Ajk Klanton ne stoji iza svega ovoga!

— Odakle to znate?

Teksašanin pogleda predsednika zgranuto.

— Odakle znam? Mislim da čitavo vreme, od kada nosim ovu vašu prokletu zvezdu kroz ove prljave ulice, da iza svega što se ovde dešava i što se dešavalo ne stoji niko drugi do on!

— Pa? Misli li maršal isto tako?

— Ne znam šta on misli, predsedniče, ali će saznati šta mu sve Ajk Klanton može da priredi.

Džon Klem bio je obavešten. To je bio jedini čovek u Tombstonu, koga je šerif mogao da obavesti.

Kada je šerif napustio „Epitaf“, jedan od dva tombstonska lista, bio je obuzet mračnim mislima.

— Gde je Vajat Erp?

I gde je Dok Holidej?

• •

Dogodilo se u protekloj noći...

Negde oko dva sata napustio je maršal svoje osmatračko mesto u Flanaganovom dvorištu. Izdržao je

dotle da drži na oku ovu razbojničku porodicu. Sumnja da su Flanaganovi imali nečeg zajedničkog sa tombstonskim „Klanom“, kao i da su bili povezani sa bandom „ljudi sa vešalima“, nije mu dozvoljavala da se povuče ranije sa tog mesta.

Flanaganovi su se vratili u Tombston. Bili su zajedno sa opasnim Sirli Bilom i nizom drugih opakih razbojnika, pomoću amnestije, otpušteni sa robije i Fort Vortu.

Činjenica da se Sirli Bil zadržao u gradu, bila je sve drugo, nego ohrabrujuća, ne samo sa stanovišta da je maršal ipak postigao veliki uspeh protiv „ljudi sa vešalima“.

Erp je Lazaro Kapučina, drugog gazdu „sivih maski“, uhvatio i organizovao u Tombstonu proces protivu njega. Kapučino je prvobitno bio osuđen na kaznu smrti vešanjem. Kazna mu je, međutim, kasnije pretvorena u doživotnu robiju. Maršalova nada da će „ljudi sa vešalima“ poslati u grad jednu „delegaciju“, kako bi oslobodili svog čoveka, nije se ostvarila.

Ali bog toga se gizzdavi revolveraš čuveni Džoni Ringo, zatekao u gradu. I on nije sam došao. Doveo je sa sobom petoricu mangupa, koje bi maršal najrađe poslao na Aljasku.

Od pre izvesnog vremena imao je „Klan“ u Tombstonu veoma bednu ulogu. Vajat Erp je pretpostavljao da se pod ovim imenom možda kriju stari Klantonovi, koji su samo izabrali takvo ime, da bi bili manje upadljivi, nego sa imenom „ljudi sa vešalima“. Da li je to bilo samo novo ime? Ili je možda stari znak raspoznavanja Klantonove bagre opet oživeo?

Metodi „Klana“ bili su brutalni. Ukoliko nisu dobijali „porez“, kako su ga nazivali, ili bi polomili nameštaj „poreskog dužnika“, ili bi ga pretukli na mrtvo ime.

Čoveku iz Misurija je pošlo za rukom da utvrdi da direktni saradnik „Klana“ nije niko drugi, do novi upravnik stanice Vels Fargo, Džimi S. Madok. On je rukovodio prepadima „Klana“. Vajat ga je više puta posmatrao i bilo bi mu lako da ga uhapsi. Međutim, to nije namerno činio, s obzirom da se nadao da će preko ovog čoveka iz Vels Farga moći da uđe u trag i drugim koji stoje iza njega.

Pošto je čovek iz Misurija utvrdio da Madok pripada „Klanu“, bio je prinuđen da i ostala osinja gnezda u gradu drži na oku, i to, naime, kuću i dvorište Flanaganovih. Bilo šta sumnjivo da se u Tombstonu odigravalo, uvek su prsti Flanaganovih bili umešani.

Bilo je, dakle, oko dva časa izjutra, kada je maršal napustio stržarsko mesto u Flanaganovom dvorištu. Preskočio je zid između ambara i štale i izašao, jednom sporednom ulicom, na Česnutsku ulicu.

Istoga trenutka, kada je maršal prolazio preko verande izađe iz dvorišta Vong Činovog bara neka mračna prilika i stade na sred ulice.

Bio je to Dok Holidej. Džordžijanac je do tada osmatrao, kako krčmu Roze Džindžer, omiljeno sastajalište tombstonskog podzemlja, tako i ozloglašeni bar Vong Čina.

Oba prijatelja produžila su bez reči dalje. Kada su stigli do ugla

Treće ulice, koja izlazi od minerskih kućica, skoči odjednom nekoliko ljudi na njih i obori ih na zemlju.

Mada su oba veterana sa Zapada navikla na raznorazne opasnosti i prepade, nisu bili u stanju da se odbrane od ovog napada. Jer, maramice koje su im stavili na nos, bile su natopljene sredstvom za uspavljivanje, tako da su odmah izgubili svest.

Pre nego što se potpuno onesvestio, čovek iz Misurija verovao je da, kao iz daljine, čuje neki glas, koji mu je bio poznat: glas gazde Vels Farga Džimi S. Madoka!

— Konačno! — zakrešta razbojnik. — Urađeno je. Odmah s njim na kola, a zatim, da se više nikada ne vidimo!

Vajat je osetio još da su ga vezali, podigli sa zemlje i tresnuli kao džak negde.

Bacili su ga na karoseriju nekih kola.

Istoa su uradili i sa vezanim kocarom.

A šta se dalje događalo nije više ni maršal shvatao...

Kada je čovek iz Misurija opet došao k sebi, osetio je da leži na nekim kolima, koja su se tupo kotrljala i truckala. Preko zavoja, koji su mu stavili na oči, video je da je svanulo.

Ležao je sa licem okrenutim prema levoj stranici kola. Ipak, njegove pozadi vezane ruke, napipaše nečiju ruku!

Pošto su mu usta bila zapušena, nije mogao da govori.

Ruka, koju je napipao, pokrenu se i uhvati za njegovu.

Po snažnom stisku ruke oseti ko leži iza njega. Dok Holidej!

Kola su tandrkala i čegrtala preko džombastog puta. Odjednom, čovek iz Misurija oseti u svojoj ruci nekakav metalni predmet. Dok Holidej mu nešto gurnu.

Perorez!

Maršal je hteo da klikne od radosti.

Od svih mogućih vrsta oružja, koje su pronašli kod njega, banditi su ipak prevideli jedno: mali perorez.

Maršal se odmah dade na posao i preseče jedan od konopaca na kockarevoj ruci. Morao je pri tome veoma da pazi, da Holideja ne povredi sa sečivom.

Konačno oseti da je uspeo. Džordžijanac je bio u stanju da zasečeni konopac raskine. Holidej uze odmah nožić i raseče konopac, kojim su bile vezane maršalove ruke.

Maršal izvadi krpu iz usta i skide zavoj preko očiju. Zatim pogleda pažljivo oko kola.

Napred na kočijaševom sedištu, koje se klatilo, nalazio se jedan jedini čovek, kočijaš!

Vajat odveza noge i oslobodi takođe i noge Dok Holideja.

Bili su slobodni!

Vajat se prišunja polako do kočijaševog sedišta, dok je Dok Holidej podizao arnjeve, po malo sa svake strane, kako bi ustanovio, ima li jahača pored kola, koji bi ih pratili.

Vajat, koji je već klečao iza kočijaša, držeći krajičak od arnjeva, pogleda prema kockaru.

Ovaj klimnu glavom. Vazduh je, prema tome, bio čist.

Na kočijaševom sedištu sedeo je tridesetjednogodišnji Džoe Felters. Bio je poreklom iz Daglasa na mek-

sikanskoj granici, oženjen i imao je troje dece. Pre jedno pola godine napustio je, ne baš tako dobro plaćeno mesto u strugari u Daglasu, kako bi našao neki unosniji posao.

Utonuo duboko u misli, čučao je na tvrdom sedištu kola, koja su ga cimale tamo-amo, držeći obema rukama hrapave, ispucane dizgine.

Ni novi život, koji je otpočeo, nije bio onakav, kakvim ga je zamišljao. Izostao je obećani veliki novac. Morao je još uvek da cicijaši sa malo dolara. Međutim, bila mu je obećana velika zarada.

U tom trenutku smrtno se prepade. Neko ga je dotakao po leđima.

Felters se nije usuđivao da okrene glavu. Ali, kada je to već učinio, verovala je da je video duha. Buljio je u tamnoputo, odsečno muško lice, sa tamnim očima i dugim trepavicama. Poznavao je ovo lice dobro i poznavao bi ga do kraja svog života među stotinama hiljada drugih. Bilo je to lice jednog od dvojice, koji treba da su ležali u kolima čvrsto vezani i zapuštenih usta.

Lice maršala Vajata Erpa.

Felters nije ni pokušao da se pokrene. Njegova prva misao, da se maši revolvera, pala je odmah u vodu. Ne, bilo je to beznadežno. Vajat Erp se oslobodio. I, mada je Felters tačno znao, da čovek iz Misurija nije mogao da ima svoje oružje kod sebe, obzirom da se nalazio ispod poklopca na kočijaševom sedištu, nije se usudio da dohvati sopstveni revolver.

Pa, ipak, morao je to da učini!

Jer, ukoliko sada ništa ne preduzme, onda je izgubljen. Izgubljen u

svakom slučaju. Ako ne strada od maršala, gazda ga neće ostaviti u životu, jer je dopustio da mu Vajat Erp pobjegne.

Tog momenta ruka mu polete prema revolveru.

Ali, kasno! Munjevitim pokretom izvukao mu je čovek iz Misurija oružje iz futrole i prislonio mu na leđa.

U tom kočijaš začu desno od sebe nekakav šum. Međutim, nije se usuđivao da se okrene.

Bio je to Dok Holidej, koji se takođe pojavi ispod arnjeva i čučnu na sedište, kako bi bio u mogućnosti da pogleda iznad njih.

Kola su se kretala pustim predelima južne Arizone. Očajna usamljenost mrkog peska bila je narušena jednim ogromnim kaktusom, a na horizontu mogla je da se vidi hiljadugodišnja peščana kula čudnovatog oblika, koja je sa obrušenim stranama ličila na zamak od crvenog peska, čiji je jedan krak podsećao na kažiprst uperen prema nebu.

Kola su se kretala stvarno sama.

Kada je Vajat uhvatio Džordžijančev pogled, koji mu je to saopštavao, gurnu kolt u praznu futrolu na svojoj desnoj strani.

— Gde je naše oružje? — Sasvim tiho pređe preko njegovih usana.

Pa ipak prodre nešto od tog zvuka njegovog tihog glasa kroz nerve bandita.

— Ovde — zakrešta — u sanduku kočija.

— Diži se.

Čovek se podiže, oslonjen desnom nogom na prečagu, kako se nebi srušio sa kola, koja su se truckala.

Vajat podiže poklopac, na kome je kočijaš sedeo, i ugleda unutra četiri revolvera: njegov veliki šestougli bantlajn specijal, kolt kalibra četrdesetpet sa crnom drškom i oba frontier revolvera optočena slonovačom, koja su pripadala Džordžijancu.

Kada su obojica momka iz Dodža došla opet do svog oružja, Vajat zadenu zaplenjeni kolt za pojas.

— Okreći! — naredi ledenim glasom.

Felers zaustavi kola.

— Ja... nemogu da okrenem, mister Erp.

— Rekao sam, okreni, banditu!

Felers uze uzde u ruke. Odmah zatim krenula su kola nazad.

Banditu je oko srca bilo nelagodno, jer su obojica pored njega samo ćutali. Zbog čega ga ništa ne pitaju? Zbog čega ne govore ništa?

Posle jedno četiri ili pet milja Vajat prepozna okolinu. Nalazili su se tačno južno od Tombstona. Najviše četiri milje daleko od puta za Klantonov ranč!

To nije ništa govorilo, pošto kola pre toga nisu bila na Klantonovom ranču.

Dan uoči nove godine tek što je osvanuo, bacajući svoju srebrnastu svetlost na zemlju. Bilo je još vrlo rano. Njih trojica sedela su nemo na kočijaševom sedištu: dva prijatelja vedri, a vozar Felers drhteći od straha.

Kada su se oko pola osam u daljini pojavile prve kuće Tombstona, Vajat Erp munu kočijaša.

— Ukoliko ti je stalo do tvog života, banditu, sada moraš da budeš

oprezan. Preko se nalazi grad. U jedno, od njegovih kuća stanuje tvoj prijatelj Džimi Madok.

— Nije on moj prijatelj — bunio se čovek.

Maršal mu stavi revolversku cev na rebra.

— Ne govori gluposti, burazeru! Znam tačno da je Madok bio prisutan kada smo bili natovareni na tvoje kočije.

— Da. Ne! Nisam ništa rekao.

— I ne moraš ništa da kažeš. Bio sam tamo i hoću nešto da ti kažem. Ponašaće se pristojno i kola ostaviti u Treskosovoj štali za iznajmljivanje.

— A onda?

— Ništa onda. Nas dvojica ostaćemo u kolima pod arnjevima. Teško tebi ako se usudiš da napraviš i jedan sumnjivi korak, ili pustiš glasa od sebe! U tom slučaju pašćeš sa svog sedišta mrtav. Je li jasno?

Bandit potvrdi glavom. Tačno je znao da nema šansi.

Otprilike oko osam sati dolazila su kola sa jugoistočne strane prema Alenovoj ulici.

Jedna od prvih kuća na desnoj strani bila je Treskosova štala za iznajmljivanje. Fellers uvede kola u dvorište.

Tek što je prešao kapiju, čovek iz Misurija skoči.

Fellers je razmišljao jedan trenutak da li da se usudi, da pobegne. Pogleda oko sebe i ugleda ledeno plave oči Dok Holideja.

Nije bilo nikakvog izgleda.

— Silazi — naredi maršal.

Bandit skoči sa sedišta kočija. Za njim siđe i Dok Holidej.

Iz jednih od štala izađe teški, zdepasti, čovek sa zasukanim rukavima na košulji. Bio je to Bil Treskos, sopstvenik konjušnice.

Kad prepoznade maršala, dodirnu ivicu šešira.

— Halo, mister Erp!

Maršal ga kratko pozdravi i upita:

— Imate li sigurnu sobu?

— Naravno. Preko pored đubreta nalazi se jedna sobica, u kojoj mogu sve da sačuvam. Ima četiri brave.

Fellers su tamo zatvorili.

Vajat Erp i Dok Holidej pođoše prema vratima.

— Možda nas je Luk Šort tražio? — reče kockar, dok je pripaljivao cigaretu.

— To i ja verujem.

Treskos, koji je stojao iza njih, nije ništa znao od onog šta se odigralo. Vajat mu je objasnio samo toliko, koliko je neophodno bilo potrebno.

— Onda idemo da kažemo Teksu dobro jutro!

* * *

Luk Šort je prekinuo svoje traganje, i vratio se u kancelariju. Tek što je ušao, kada ču korake na verandi i odmah zatim vrata se otvoriše.

Madok uđe u kancelariju na neizrecivo Teksašaninovo čuđenje.

Džin skupi obrve.

— Šta tražite ovde?

Madok se ispravi i stavi ruke na leđa.

Šepurio se kao paun.

— Pa, šerife, kako je?

Teksašanin se okrete i nastavi da sređuje papire na svom pisaćem stolu.

— Ostavite me na miru, čoveče. Ovde se radi.

— Da, da, može biti. I kod mene na pošti takođe se radi.

— Rekao sam vam da me ostavite na miru!

— Ih, već, već, samo... Hteo sam nešto da pitam. To jest, hteo sam da pitam maršala.

— Nije tu.

Beskrajno ciničan osmeh prelete preko lica čoveka od Vels Farga.

Luk Šort primetio je to ispod polupuštenih očiju.

— Verujem — reče Madok.. — Sa njim se sada ne može govoriti. Sa njim se više uopšte ne može govoriti nikada.

Mada je Teksašanin bio strašno uzbuđen i najradije bi ga zgrabio za okovratnik i bacio u najudaljeniji ugao kancelarije, sređivao je i dalje mirno papire na svom pisaćem stolu. Ništa ga ne upita.

To je Madoku bilo strašno krivo.

— Zar niste radoznali, šerife?

— Ne, uopšte ne — odgovori Luk nezainteresovano.

— U redu. Onda moram da vam nešto otkrijem. Vaš velikodušni zaštitnik i prijatelj, slavni maršal Erp, završio je svoj životni put.

— Ma šta mi sve nećete reći! — pređe hladno preko džinovih usana.

— On i njegov dragi prijatelj, doktor Holidej.

Luk stavi neke papire u fijoku. Morao je dobro da pazi kako je ne

bi zalupio i na taj način dozvolio Madoku da primeti, kako se osećao pri duši.

— Stvar, naime, izgleda ovako, šerife. Prošle noći vraćao sam se iz neke posete u Alenovu ulicu i video kako se više ljudi međusobno tuku. Dvojica od njih bili su Vajat Erp i Dok Holidej. Ali, njih dvojica nisu imali sreće. Bili su savladani. Zatim su ih odneli. To sam hteo da vam kažem, šerife — reče, ljigavo se smešeci.

Teksašaninu prekipe.

Jednim jedinim skokom preskoči preko celog pisaćeg stola i stiže Madoka, pre nego što je ovaj mogao da dođe do vrata.

Strahoviti šamar, koji puče po banditovom obrazu, okrenu ga više puta oko sopstvene ose i odbi ga od zida, pored same tučane peći.

Madok se uhvati za glavu i glasno prostenja.

— Šta vam pada na pamet, šerife! Zahtevam da mi položite račun. To je nečuveno. Kako se usuđujete da tako postupate sa mnom, kada sam, kao dobronamerni sugrađanin hteo da vam prenesem ono što sam video.

— Dobronamerni sugrađanin! Bedna propalice! To, što si tu izbljuvao, je najveća i najpodlija laž koja postoji!

Madok se tada približi i stade na korak ispred Teksašanina. Lice mu se izobličilo u odvratan đavolski izraz.

— Istina je, Luk Šort. Vajat Erp je mrtav! Takođe i Dok Holidej. Sada, ovoga časa oni su mrtvi... hoću reći, već noćas oko dva sata bili su mrtvi.

Luk dohvati svojom desnom rukom bandita za rame i tako ga steže, da je ovaj počeo glasno da se dere.

— Slušaj, mladiću! Sada ćeš da razvežeš njušku i to sve što znaš. A, ako bilo šta zaboraviš, onda ću to sve ovim mojim rukama da iscedim iz tebe! Jesi li razumeo?

— Ali, šerife, vi ipak ne smete da mi pretite, samo zbog toga što sam bio tako dobronameran da vam javim...

— Šta se dogodilo? — prekide ga Teksašanin naglo.

— Pa, dobro... Šta je moglo da se dogodi? Tako je, kao što sam vam rekao. Maršal je mrtav.

— Sve po redu. Ne pravi mi nikakav darmar u radnji, mladiću. Dakle, šta se dogodilo?

— Pa, eto, dolazio sam iz Druge ulice i ugledao na uglu Alenove ulice više ljudi kako stoje. Zastao sam, naravno, jer sam se bojao. Bilo bi ludo, dozvoliti da me vide. Nisam mogao da znam koga su ljudi čekali. Koga su čekali video sam uskoro; naime, Vajata Erpa i Doka Holideja. Obojica su dolazila iz sporedne ulice...

— Iz koje sporedne ulice? — pitanje je usledilo brzo, kao strela od strane Teksašanina.

— To ne znam. U svakom slučaju, odjednom su se tu zatekli i... ljudi, koji su čekali u senci kuća, skočili su na njih. Nastalo je divlje rvanje. Mislim da je Vajat Erp odmah poginuo.

Luk steže desnom rukom oko vrata čoveka od Vels Farga.

Ova pokuša da pobjegne. Međutim Luk ga snažno privuče k sebi.

— Slušaj, mali, u svom životu govorio si čitava brda gluposti, ali sad verujem da si prevršio meru. Znaš li šta će se sada dogoditi? Sada će te dragi čika Luk da zatvori u jedan mali kavez, razumeš?

— Šta ćete? — zadržta poštari. — Ne smete se usuditi!

— Ne smem da se usudim? Što da se ne usudim, nitkove? Sad si mi potvrdio da si posmatrao gadnu svinjariju. Čak je vrlo verovatno da si i ti u tome učestvovao.

— Ja? — prestravi se Madok. — Šta vam pada na pamet, šerife! Ne smete to tek tako da zaključite. Kako se usuđujete da postupate sa mnom na takav način? Nemam ništa sa maršalovim nestankom! Bio sam samo dovoljno lojalan da vas obavestim o nesrećnom slučaju.

Teksašaninovo lice se iskrivi. Skide ruku sa banditovog vrata i stegnu ga za rame.

— Hajde, mladiću, dovrši! Gde je maršal?

— Već sam vam rekao. Mrtav je.

— Mrtav? Tako? To želiš da mi ispričaš?

— Ne, tako je. Tačno znam.

— I? Gde je sada?

— Odneli su leš; njegov i kockarev.

U tom trenutku primeti Teksašanin neku veliku senku na prozoru. Prema dnevnoj svetlosti, koja je padala sa ulice, prepozna odmah maršalove konture.

Samo za trenutak zasijaše Teksašaninove oči. Zatim upita mirno razbojnika:

— Bilo bi neobično, kada bi leš mogao ponovo da hoda, šta misliš?

— Ne razumem vas, šerife. Dovoljno je tužno da se tako nešto moglo da dogodi, i to u našem gradu, gde smo toliko pazili na red.

Sa dva brza koraka oslobodi se šerifa i približi vratima. Nije mogao da veruje da je bio van domašaja opasnih Teksašanovih ruku, pa, ipak stade. Podrugljiv izraz i dalje je bio na njegovom licu, a njegov glas i dalje pun podshema. Govorio je:

— Zaista je za žaljenje, šerife, da ste vašeg velikog prijatelja na jedan tako neveseo način izgubili.

Luk Šort stojao je u sredini prostorijske, podbočen svojim snažnim rukama.

— Da, kad čovek pomisli, mister Madok, to je zaista vrlo žalosna stvar. Ali, kad je već tako, šta da se radi.

Bandit sumnjivo skupi obrve i podiže glavu, kako bi bolje čuo ton u Teksašaninovom glasu. Nije mu se nešto u njemu dopadalo. Međutim, nije znao šta bi to moglo da bude.

— Nema više nikakvog smisla za vas, Luk Šort, da budete toliko pozdrivi. Koliko mogu da vidim, vreme vašeg šerifovanja u Tombstonu je prohujalo. Pa, šta više, morali bi ste da požurite da gradu okrenete leđa. Ne bih mogao na za šta da garantujem.

— Vi? — izmače se zabezeknuto Teksašaninu.

— Da, naravno, ja. Šta mislite, šta se sada dešava? — Razbojnikov glas postajao je sve glasniji i glasniji. — Prošlo je Erpovo vreme! Prošlo je vreme vaše vladavine u ovom gradu.

Tombston pripada nama. Samo nama! Uzećemo grad u svoje ruke.

— Znači li to da ćete postati šerif?

— Šerif? Da, to je služba, koju treba da imamo. Neću oko toga da se petljam. Na kraju, moramo se brinuti da u gradu konačno zavlada mir, pošto su Erpovci odstranjeni. Mi ćemo sada...

— Šta ćete sada, Madok? — dopre metalni glas sa vrata.

Kao grom pogođen, stajao je zločinac Madok. Zatim se odjednom okrenu i pogleda ukočeno u čoveka, koji je stajao u vratima.

Bio je to Vajat Erp!

Čovek od Velsa Farga verovao je da vidi avet pred sobom. Pređe rukom preko lica i zatrese glavom.

— Ne — zadrhta — ne može biti! To je nemoguće! Pa, vi ste obojica...

— ... bili na starim kočijama. Tačno, Madok. Ali, to je već prošlo. Sada smo opet ovde. Nadam se da nemate ništa protiv. Nas dvojica moramo malo da porazgovaramo.

Madok se skloni u stranu. Stajao je kao da je progutao šipku od puške. Besno se prodera:

— Izazivam vas! Izazivam vas danas! U ponoć vas čekam u glavnoj ulici. Borićemo se. Jedan od nas dvojice je suvišan na ovom svetu.

— Ne uzimaj samo to tako ozbiljno — upade mu Teksašanin u reč. — Ukoliko bezuslovno želiš da umreš, skoči preko kod Valkera u strugaru, ili naredi da te vezanog bace među kaktuse. Mogu da zamislim, da je gore stojati pred revolverom Vaiata Erpa, nego bilo gde crati.

— Neću da crknem! — viknu Madok sa satanskim izrazom na licu. — Ja, ne! Naprotiv, vi ćete umreti, vi svi! Vajate Erpe stojaću ovde u dvanaest sati na ulici i čekaću na vas. Vi nećete doći, to već sada znam.

— Pazi šta govoriš, Madok — odgovori mu maršal poluglasno. — Ne moraš da čekaš. Možemo stvar odmah da završimo.

— Vama bi, možda, to odgovaralo, Erp. Borićemo se međusobno! Vi ćete stojati pred mojim revolverom.

Vajat Erp, koji je pošao prema stolu, okrete se.

— Napolje! — zagrme u prostoriji.

Madok se skupi, okrete i izađe.

Napolju stade za trenutak, kao ukopan. Pored vrata primetio je čoveka, gde stoji naslonjen i gleda prema ulici. Dok Holidej.

Kockar okrenu glavu. Podrugljiv osmeh lebdeo mu je na usnama.

— Helo, čoveče od Vels Farga!

Madok se zatetura nekoliko koraka u nazad, a zatim otrča niz ulicu.

Trčao je, koliko ga noge nose, prema pošti.

Kada je zatvorio vrata za sobom, nasloni se, dahćući a previjajući na njih.

Njegovi činovnici posmatrali su ga preneraženo.

On zgrabi izuvač za čizme, koji je stojao pored vrata, i zavitla ga prema njima.

— Na posao, lenja pseta!

Posrćući krenu prema vratima svoje kancelarije.

Dva momka iz Dodža obavestili su Teksašanina o svom prinudnom puteštviju.

— Iza svega toga stoji ovaj lupež — reče Teksašanin.

— U to nema sumnje — odgovori maršal. — Verujem, čak, da sam i njegov glas prepoznao.

— Dobro — primeti Teksašanin, koji inače nije bio tako nežan. — Mislim da bi trebalo ipak da se malo pojavite u „Ruskoj kući”.

— Zbog čega? — upita maršal bezazleno.

— Hm. — Golijat pređe rukom preko tvoje tvrde brade. — Mogu da zamislim, kako će nekome da se čini, kao da mu je spao vodenički kamen sa srca.

— To i ja verujem — ukopča Dok Holidej.

Krenuše sva trojica prema „Ruskoj kući”.

Kada je Neli Kešmen ugledala maršala, obli je plameno rumenilo po licu. Pristupi mu brzo i pruži ruku.

— Helo, mister Erp!

Zbunjeno prihvati maršal devojkinu ruku.

— Helo, mis Kešmen.

Ona reče tiho:

— Radujem se što vas vidim.

Dok Holidej baci pogled na mali sto, na kome su se još uvek nalazili postavljeni pribori za doručak.

— Mislim da su nas ovde očekivali.

Simpatična sopstvenica pansiona okrete glavu prema kockaru i reče:

— Ne bih nikada više raspremila sto, doktore Holidej.

Dreka šefa Vels Fargo u šerifovoj kancelariji čula se čak na ulicu.

Brzinom vetra pronela se vest kroz grad. Džimi Madok izazvao je maršala na ponoćni dvoboj! Preko u krčmi, kod krivog Džimija, se pričalo o tome, kako i u glavnom stovarištu i kod Kristal palasa.

Svako u gradu je znao da je Madok bio odličan strelac, međutim protivu čoveka, kao što je to Vajat Erp, nije imao nikakvog izgleda.

Zbog čega je izabrao tako neobično vreme? Zašto maršal nije odbio i predložio da dvoboj bude danju?

U redu, Vajat Erp bio je odviše gord, da bi to tražio. Mada je znao da Madok, sa svojim predlogom, ima zadnje namere.

Nova godina je zaboravljena. Postojala je samo jedna tema u gradu: Ponoćni dvoboj.

Šanse nisu odmeravane. Niko nije verovao da Madok ima nekakvih izgleda protivu majstora strelca iz Misurija. Ali, činjenica da je Madok izazvao maršala, govorila je, da se on osećao sigurnim. Nije to značilo ništa više, ni manje, nego da je Madok imao saučesnika u zasedi.

Šta će doneti gradu ovaj ponoćni sat? Opet je maršal Erp bio u centru događaja. Opet mu je život bio ugrožen.

Bilo je dosta ljudi, koji su smatrali, da mu nije bilo potrebno da se izlaže ovim podlim izazivanjima. Međutim, bilo je i drugih mišljenja.

Ukoso, preko puta od šerifove kancelarije, u Valkersovoj berbernici, sedela su u ovo vreme dva čoveka. U stolici za brijanje sedeo je Džordž Šelbi, a na drugoj stolici čekao je Nel Kinski.

Šelbi je bio prilično neodređen tip. Imao je u gradu trgovinu grnčarijom i ostalim posuđem. Međutim, niko nije verovao da je od toga mogao da sagradi veliku kuću u Česnutskoj ulici.

A čopavi Kinski — radio je kod njega. O njemu nije imalo šta više da se kaže. Ali, i to je bilo sasvim dovoljno.

Šelbi podrignu, ne obazirući se na malog berberina, koji se beše taman nad njim nagnuo i reče, sklopljenih očiju:

— Sada će se već nešto uraditi u našem gradu. Nova godina doneće nam mnoge lepe stvari, za koje nismo ni znali da postoje.

— Kao na primer? — interesovao se berberin promuklo.

— Pa, eto, konačno ćemo dobiti slobodu, o kojoj smo do sada samo sanjali.

— Kakvu slobodu? — upita Val-ker suvo.

Šelbi otvori oči.

— I vi još pitate? Ona se nalazi kao na dlanu. Konačno ćemo moći da radimo i činimo šta hoćemo. Dosta nam je ovih Erpova. Hoćete li, možda, da kažete da smo pod njim bili srećni?

— Možete li mi reći nešto suprotno?

Tada se Šelbi uspravi naglo odgurnu rukom berberina od sebe, kako bi bio izvan domašaja opasnog brijača. U vodnjikavim očima trgovca odjednom se pojavi opasan sjaj.

— Čini mi se, mister Valker, da se nalazite na drugoj strani?

— Ne stojim ja ni na čijoj strani.

Mišljenja sam da takođe i Vajat Erp ne stojim ni na čijoj strani. On zastupa zakon.

— A vi?

— Ja sam za zakon, mister Šelbi — odgovori Valker.

— Tako? Vi ste za zakon.

— Da, mister Šelbi, ja sam za zakon, za mir i za red.

— Ali, dragi prijatelju — okrenu brzo Šelbi i poče sladunjavim tonom — imaćete potpuni mir i red tek onda kada maršal nestane. — Dok se ponovo zavaljivao u stolicu i zatvorio oči, nastavi: — Ah, biće dobro u Tombstonu. Čovek će konačno moći da se ispruži bez bojazni da će bilo gde naleteti na nekog od Erpovih.

Valker učuta. Ne govoreći, brijač je svog gosta.

Tada se javi Kinski:

— Smatram da ima malo šansi večeras.

— Na koga mislite? — upita Šelbi.

— Na maršala.

— Imaš pravo. On ne samo da ima ikakvih šansi, on nema nijednu šansu. Iza Madoka stoji čitavi „Klan”.

Trgovac Šelbi rekao je to tako otvoreno, kao da je to, samo po sebi, najrazumljivija stvar na svetu.

Tu pored, u glavnom skladištu, koje je pre pola godine pripadalo starom Grifitu, pretresala se ista tema.

Debela vlasnica plantaže kukuruza, Milba Džonson, lupala je nogom, stežući pesnicu.

— Dobro je što je konačno došao kraj Erpovima! Moj muž isto tako uvek kaže da nam ovaj policijski

pas nije više potreban i da će biti više mira u gradu kada tih ljudi više ne bude.

— Ali, to je ipak totalna besmislica — umeša se mlada misis Gordon, čije je muž bio upravnik škole u Tombstonu. — Setite se samo Klantonovih dana! Bili smo pod njim! Da li je Džoni Behan, koji je tada nosio šerifovu zvezdu, pomakao i prst, kako bi oterao bandu iz grada? Ništa on nije učinio, nije se brinuo ni o čemu. Lenjo i mirno sedeo je u svom „kabinetu”. Vajat Erp se međutim brine o redu. A mi treba da se pobrinemo da on tu i ostane.

— Neće ostati — balavila je debela „kukuruzarka”. I sestra obučara Lindgrina složila se sa brbljivom ženom.

Nasuprot njima bio je vlasnik skladišta.

— U gradu mora da vlada red. A ljudi, kao Vajat Erp, su potrebni ovoj zemlji, madam — obrati se on „kukuruzarki”. — Zamislite samo šta bi bilo da je Ajk Klanton pobedio u borbi kod O. K. Korala! Klantonovi bi se još više proširili u gradu, i niko se ne bi usudio više da diše, dok Ajka ne bi pitao.

— Ah, to nije istina. I da je tako bilo, ne bismo morali da imamo policiju u gradu.

— Svaki grad mora da ima policiju.

— Ne, mi ne.

— Jasno mi je — primeti seda pralja Vilkam Brenderson. — Tako bi vašem mužu bilo lakše da izvodi svoje mračne poslove.

Vlasnica kukuruzne plantaže bila je uvređena.

— Šta vam pada na pamet, vi, budalo!

Malo je nedostajalo pa da izbiје tuča.

Pored bara krivog Džimija stajalo je pet ljudi. Bio je ređi slučaj da se tako rano ovde sretnu, ali već posle sat i po stajali su pored šanka, kako bi bili u mogućnosti da malo proćaskaju.

Slično kao i u skladištu i ovde su bila različita mišljenja. Međutim, ipak je većina bila za to da maršal i dalje ostane.

Sasvim drugo raspoloženje vladalo je u velikom Kristal palasu. Stolovi nisu još svi bili zauzeti, a za šankom stajala su trojica.

Jedan od njih imao je crvenu čupavu kosu i divlje crveni izraz lica. Drečava žuta košulja bila mu je ras-kopčana, uprkos zimskom dobu, tako da su mu se, nimalo ukusno, videle čupave grudi. Stojao je tu raskrečen, sa palčevima okačenim o opasač. Bio je to siledžija Džems Sirli Bil Brosijus.

Pored njega, naslonien na šank, stajao je elegantni, visoki čovek u tamnosmeđem odelu, sa šeširom boje kakao. cvetnobeloj košulji i somot-skom mašnom. crvenom kao vino. Nosio je široki opasač od nove kože i dva velika revolvera kalibra četrdesetčetiri. Njegovo arogantno lice bilo je poznato širom zapada a predstavljalo strah i trepet. Bio je to elegantni revolveraš Džoni Ringo.

Desno od njega, takođe oslonien na šank, stajao je neki gorostas, čije je lice delovalo kao nabrekli bure. Nos mu beše potpuno pljosnat, a nozdrve

tako visoko postavljene, da je čovek mogao da pogleda unutra. Oči su mu bile suviše razmaknute. Pored toga, čovek je imao utisak, kao da je razrok. Isturenih jagodica i zavaljenog čela. Naročito mu je bila jako izražena neobrijana brada. Nosio je si-vo odelo i teške, prljave, teksaške čizme. Nosio je uprtač preko odelu, a u svakoj futroli po jedan veliki revolver marke Smit i Veson. Bila je to jedna od najmračnijih figura u čitavoj okolini: Džoe Driskol.

Star trideset dve godine. Sa sedamnaest godina osuđen, zbog ubistva, na maloletnički zatvor. U dvadeset prvoj godini, opet zbog ubistva nekog trgovca žitom, uhapšen, ali na raspravi, usled nedostatka dokaza, oslobođen. Driskol, shvativši sve to, pokušao je da se zaposli kao pomoćnik šerifa u Bizbiju. Ali, uskoro je bio otpušten iz službe, zbog nasilnog napada na predsednika opštine i ostale članove gradskog veća. Jedno vreme vrteo se gore u Flagstafu, a zatim u Feniksu. Govorilo se, da je nekoliko godina studirao prava. A, onda se pojavio ovde u Tombstonu, ovaj čudni pravnik, kako je sebe nazivao u Bizbiju. Zvali su ga doktor Driskol.

Točilac iza šanka slušao je razgovor sa užasom. Ono što je Sirli Bil Brosijus govorio o maršalu bila je jedna obična gomila prostakluka. Cinične primedbe, koje je uz sve to Džoni Ringo ubacivao, nisu nimalo doprinele da se točiocu srce smiri. Međutim, ono što je Driskol rekao, direktno ga je uplašilo.

Što je čovek iz Bizbija više pio, utoliko su mu buljave oči bile opas-

nije. Kada je krenuo do muzičkog automata, kako bi ubacio novčić, točilac primeti da pravnik hramlje.

— Sa istekom stare godine proći će i život Vajata Erpa — mumlao je Sirli Bil. — Završiće. Konačno mu je kucnuo sudnji čas! Nije mu koristilo to što je Morgan odsvirao svoje, a Virdžil nestao... i on mora da nestane, on lično! On je sluga tog prokletog društva. Oni moraju svi da izdegnu, svi Erpovil

— I Dok Holidej! — progundā Ringo, zakrvavljenih očiju, pošto je već peti viski iskapio. Gizdavi revolveraš mrzeo je najviše Džordžijanca od svih. Velika ljubav Džoni Ringa bila je lepa kockarka, Laura Higgins; ona je svoje srce poklonila Doku Holideju, koji joj, međutim, na nju nije odgovorio.

Ringo je jurio za kockarkom od grada do grada. I uvek ju je viđao u blizini Doka Holideja. Više puta najavljivao mu je borbu na život i smrt, pa, ili je u zadnjem trenutku odustajao, ili morao da se preda. Dok Holidej ga je već četiri puta u borbi revolverima pobedio, pri čemu mu je uvek izbijao oružje iz ruke, pre nego što je Ringo jedva i prineo ruku futroli za revolver.

Šta je Diskol tražio u gradu, to niko nije znao.

Muzički automat cvilio je neku tužnu kaubojsku pesmu. Pravnik se lagano, hramajući, vrati i dohvati svojoj čašu.

Polako je klatio zlatnomrku tečnost tamo-amo, upijajući sa uživanjem njen miris koji se, na taj način, širio.

Ringo pogleda u pravnika.

— Pa, šta misli advokat?

Driskol nehotice poraste za nekoliko santimetara, kada ga ovaj tako oslovi.

— Advokat misli, što i vi mislite. Vajat Erp mora da nestane. Takvi ljudi nemaju šta da traže u našoj zemlji.

— Znači, dakle, vi ste saglasni? — upita Ringo brzo.

— Naravno da sam saglasan.

Zavera je bila dogovorena.

Da li je zbog toga gazda od Vels Farga bio tako hrabar i izazvao maršala tako otvoreno na dvoboj? Da li je Madok znao sigurno da će Ringovi ljudi, Sirli Bil i svi drugi, otvoreni maršalovi neprijatelji biti na njegovoj strani?

Hoće li u ponoć, na dan Nove godine, biti rešena maršalova sudbina? Čoveka, koji je tako često rizikovao svoj život baš radi građana ovog grada, koji je mnoge od njih, u zadnjem trenutku, otrgao iz Klantonovih kandži, koji ih je štitio od „ljudi sa vešalima“ a mnogih drugih bandi? Da li se u ovom istom gradu konačno udružila banda zločinaca, kako bi gvozdenog maršala uništila?

U zadnjoj sobi šerifove kancelarije stajali su Vajat Erp i Luk Šort, posmatrajući kroz prozor na vratima, preko u kancelariju, gde je Dok Holidej sedeo na stoličici pored peći.

Gorostasovo lice se neprijatno namršti.

— Šta mu je?

— Ne znam — odgovori maršal. — U svakom slučaju jutros nije nešto u redu sa njim.

— Možda mu je „izlet” smetao?

— „Izlet” svakako manje. Ali, možda, jutarnja rosa — reče maršal zamišljeno.

Kockar, koji inače nije nikad seдео u kancelariji, već kad god bi se tu zatekao, stajao između vrata i prozora na zidu, prebledeo je i imao duboke podočnjake. Nije znao da su ga dva prijatelja posmatrala iz susedne prostorije.

Maršal spazi kako Holidej, svojom desnom rukom, ispod jakne, pritiska rebra. Ledeni strah prođe mu kroz grlo.

— To su pluća, koja ga pritiskuju!

— Svemogućí bože! — otrže se Teksašaninu. — Samo nam je još to nedostajalo. Onda smo sasvim sami!

— Da, tako izgleda.

Kad su izašli iz sobe i ušli u kancelariju, Džordžijanac odmah ustade i priđe stolu.

Vajat uze kutiju sa cigaretama, koja je stajala na Teksašaninovom stolu, i pruži je čoveku iz Džordžije.

On pogleda začuđeno u maršala i zatrese glavom.

— Ne, hvala.

— Nije vaš duvan?

— Da, ali ne mogu. Hvala.

Više nije rekao, a prijatelju je i to bilo dovoljno. Zbog čega je to tako bilo, sada nije bilo važno. Važna je bila samo činjenica da nije mogao da bude na dužnosti.

— Imam taj osećaj, Dok, da bi trebalo malo da prilagnete. Noć je bila naporna.

Holidej zatrese glavom.

— Ne, ne, moram biti na dužnosti.

— Mi smo na dužnosti.

Luk Šort je to primetio.

— Da, znam. Ali, protiv svakog od nas na drugoj strani su trojica.

— Nije to tako strašno — reče maršal.

— Jasno mi je u čemu je stvar — reče Holidej glasom koji beše nešto tiši, nego obično. Tu su Sirli Bil i dugački Šikus iz San Pedro doline. Obe „haringe” video sam jutros u gradu. Takođe i bledoliki nećak jednookog Pita Spensa bio je sa njima. Ne treba zaboraviti i opakog Hala Mek Lina, u čijoj senci se stalno nalazi prepredeni Lesli Bokskin. Hulja drži levu ruku stalno na koltu, kao da mu je sa njim srasla.

O Džoni Ringu i njegovih ept drugara nije uopšte govorio, iako Ringo zaista nije bio za potcenjivanje.

Teksašanin se protegli.

— Ta braća će se čuvati, kada se maršal bude tukao sa Madokom.

— Čuvati? — upita Džordžijanac, podigavši svoju lepo povijenu levu obrvu skoro do oboda šešira. — Naprotiv, Luk, oni će prisustvovati, i te kako će prisustvovati! Pored toga, pre jedno četvrt sata ugledao sam i sivo lice Džoe Driskola. Kladim se da se sada nalazi preko u Kristal palasu pored šanka.

— Driskol? — upita maršal preneraženo. — Pravnik Driskol je u Tombstonu?

— On je tu. — Dok Holidej se okrete a pođe prema vratima. — Ukoliko me tražite, maršale, biću, za trenutak preko kod moje sestre.

— U redu, Dok.

Vajat odahnu.

Džudi Holidej će se već pobrinuti oko svoga brata. Trenutno bilo je to najbolje rešenje.

Kockar napusti verandu kancelarije i kada stiže do sredine ulice, iz Kristal palasa preko izađe Džoni Ringo. U istom trenutku prepoznao je Džordžijanca. Kao munjom pogođen u srce, pobesne od jarosti i sva krv u njegovim žilama mu uzavre. Izobličienog lica skoči preko verande i pozva glasno kockara.

Dok Holidej se okrenu i stade.

Ringo je bio mrtav pijan. Kad je došao do sredine ulice, stade raširenih nogu i pruži obe ruke prema kožnim futrolama za revolvere.

— Holidej! Dolazite u pravom trenutku!

Kockar ga je merio beskrajno prezrivim pogledom.

— Još uvek ste u gradu? Mislio sam da ste pametniji.

Ringovo, od alkohola već dobro zacrvenelo lice, postade još tamnije. Iz očiju mu je buktala ljutina. Nakrenu glavu u levo, izgledajući zaista strašno, i prodera se:

— Ne zatežite isuviše luk, Dok. Ne poznajete me!

— Ipak, Ringo, poznajem vas.

Ringo isturi glavu kao ptica grabljivica a prosikta:

— Ne! Ne poznajete me, Holidej! Ali upoznaćete me! Danas još. Naime, nešto sam odlučio!

— Ne zanima me, šta ste odlučili.

Holidej htjede da se okrene.

Međutim, gizdavac skoči korak napred i povika prenaplašenim glasom:

— Mislim da će vas zanimati, Dok Holidej. Odlučio sam, naime, da se vaš život sa ovom godinom završi. Godinu 1884. nećete doživeti!

Na kockarevom licu ne pomeri se ni jedan mišić. Svojim hladnim očima uputi drekavcu podrugljiv pogled i pođe.

— Stoj!

Ringo, dok se Holidej beše okrenuo, izvadi revolver.

Holidej stade. Ravnodušnost ga beše napustila i u njegovim očima pojavi se čelični sjaj.

— Sklonite revolver, Ringo — pređe ledeno preko njegovih usana.

— Da, sada ću da vidim šta ćete da uradite, Holidej! Sada ste u klopci. Nije potrebno da čekam do ponoći! U mojim rukama se nalazi odluka!

Holidejevo lice bilo je ukočeno kao maska.

— Sklonite revolver.

Međutim, Ringo ispruži oružje još više.

— Ne mrdajte, Holidej! Gotovo je! Godinama sam morao pred vama da saginjem glavu. Godinama ste pokazivali vašu brzinu. Izgledalo je tako, kao da sam verovao u to. Ali, bila je to zabluda! Moja zabluda! Dobro, zar ne? Brži sam! Sada ću vam to pokazati. Nećete imati prilike više da dohvatite vaš brzi revolver. Gotovo je, Džon Holidej. Sada je gotovo! A ne tek u ponoć. Odvešćete se u pakao šest sati pre vašeg prijatelja, maršala.

Džordžijanac se potpuno okrete u stranu i lagano pokrenu. Išao je pravo prema Ringu. Prilazio mu je bliže, korak, po korak.

Ringo ispruži revolver još više i uzviknu:

— Stoj!

Njegovo plavocrveno lice odjednom preblede kao kreč. Nos mu beše postao šiljat, štrčeći na njegovom licu.

— Imate da stanete! — viknu pre naglašenim glasom. Koža mu postade opet plameno crvena. Oči kao da su htele da mu iskoče iz svojih duplji.

Iznenada poče lagano da pada sneg. Krupne pahuljice pokrivala su Tombstonsku ulicu Alen.

Bilo je vrlo neobično da sneg počne da pada tako mnogo.

Bilo je jasno da je gizdavom revolverašu bio vrlo neprijatan osećaj kada su pahuljice počele da mu padaju po licu. Kao ubode igle osećao je ledene kristale na svojoj usijanoj koži.

Gledao je netremice u oči Džordžijanca, koji je prilazio korak po korak sve bliže.

Ringo se pomeri dve jarde u nazad.

— Stanite! Vidite da sam zapeo okidač! Prst mi se nalazi na orozu, Holidej!

Ali, kockar je išao dalje. Kao staklo, koje pršti, glas mu je odjekivao:

— Poslednji put vam kažem, Ringo, spustite oružje.

Tri sekunde prolazile su kao večnost. Vazduh u glavnoj tombstonskoj

ulici kao da je bio ispunjen dinamitom.

Ruka gizdavog revolveraša se spusti sa oružja.

Ringo lagano ukoči revolver. Potpuno se uvukao u sebe i izgledalo je, kao da je postao manji za nekoliko inča.

Okrenuo se sasvim lagano i oteturao do Kristal palasa. Sneg je pokrивao tamna leđa njegove jakne.

Holidej je gledao za njim, dok se staklena vrata Kristal palasa ne zatvoriše za njim.

Džordžijanac ostade još koji trenutak tu, posmatrajući ukočenim pogledom sve jače padanje snega.

Zatim se okrenu i ode lagano prema Grand hotelu.

Kada je prošao kroz salu, mladić, koji je radio na recepciji, poslovao je nešto oko svog stola, praveći se kao da ništa od svega nije primetio. Međutim, i on, kao i mnogi ostali, stajali su na vratima i posmatrali okršaj, uzdrhtalog srca, ne dišući.

— Helo, mister Holidej — reče ponizno.

Kockar ga uopšte ne pogleda, već prođe pognute glave prema stepenicama i poče da se penje laganim, umornim koracima.

Tepih u hodniku upijao je njegove korake.

Kad ga službenik na recepciji nije mogao više da vidi, osloni se na ogradu na stepeništu, pri čemu se pomože i desnom rukom. Glavu je oborio na grudi.

Koso iza njega otvoriše se jedna vrata.

To on uopšte nije čuo; čovek koji inače čuje i travu kako raste!

Na vratima se pojavi lepo oblikovano lice crvenokose, zelenooke, Laure Higans.

Kada ga ugleda, kako tu stoji, jedva je mogla da se uzdrži da ne vikne od straha. Otvori širom vrata, dotrča do njega.

Podupre ga obema rukama i uvede u sobu.

Ali, pored vrata, Džordžijanac se opet uspravi.

— Pustite. Mnogo hvala, mis Higans.

— Molim vas! Dok, lezite ipak jedan trenutak na divan. Nije vam dobro.

— Ipak, ipak, opet je bolje.

Ona otrča do ormara, izvuče jednu fijoku i izvadi flašicu sa kolonjskom vodom. Nakvasi malo čistu, belu maramicu i pruži mu je.

Dok Holidej zatrese glavom. —

— Već je dobro, mis Higans. Mnogo hvala. — Okrete se i htela da pođe.

Ona ga obuhvati obema rukama za ramena.

— Molim vas, Dok, ostanite! Želela bih tako rado da vam pomognem.

Gledao je ukočeno prema vratima.

— Ne možete mi pomoći, mis Higans.

— Mislim da mogu. — Svom snagom odvuče ga od vrata i dovede do divana. — Molim vas, sedite.

— Ali, ne! Mogu da odem do svoje sestre.

— Ona nije tu — reče kockarka. Holidej začuđeno okrete glavu.

— Nije tu? Pa gde je?

— Ne znam. Otišla je, možda, pre jednog sata.

— Onda mogu svakako da odem u njenu sobu.

— Zaključana je.

— Otkud znate?

— Jer sam maločas bila i htela sa njom da razgovaram.

Kockar se tada umoran spusti na ivicu divana, stavivši ruke između kolena.

— Lezite, Dok. Činiće vam dobro.

Međutim, on uporno ostade da sedi, gledajući ukočeno u mali orijentalni tepih, koji se nalazio ispred divana. Sve sobe na gornjem spratu Grand hotela, koje su gledale na ulicu, kao i ova, bile su elegantno i skupoćeno opremljene.

Miris parfema širio se iz bele maramice, koju je Holidej još uvek držao u ruci.

— Smem li da vas ponudim jednim viskijem? — upita.

Holidej odmahnu glavom.

— Hvala — reče — već mi je mnogo bolje.

Žena tada, odjednom, polete prema njemu, kleknu i obuhvati njegove ruke.

— Džon, molim vas, ipak vam nije dobro. Nisam slepa. Poznajem vas već više godina. Vidim da vam ipak nije dobro. Preklinjem vas, ispružite se za trenutak.

Kockar tada podiže glavu i pogleda je u oči. Bile su zanosne, smaragdnozelene ženske oči, koje su imale neobičan sjaj, koji, kao da je iz dubine srca dolazio.

I taj sjaj sevnu varnicu u dubinu njegove duše, u kojoj raspali plamen. On to oseti kao tihu vatru u svojim grudima.

Da li je slep bio? Zar nije nikada video koliko je lepa bila ova žena? Zar nije nikada video ljubav u njenim očima, koja mu je dolazila u susret?

Ipak, Džon Henri Holidej znao je već više od tri godine da ga je ova žena volela. Kako bi joj rado uzvratio ljubav! Ali, to nije mogao. Zato što nije smeo. Zato što je bio neizlečivo bolestan.

Morao je da prikupi svu svoju snagu, kako bi se uspravio. Žena, koja je još uvek pred njim klečala na tepihu, vide da on posrće.

— Džon... molim vas!

Ona se uspravi i ponovo uhvati njegove ruke.

— Ostanite ipak. Lezite. Tako bih vam rado pomogla.

Holidej se okrete.

— Znam, Lauro — izgovori naglo. I, skoro nečujno, dodade: — To mi je tako prijatno...

Nije mogla da ga zadrži. Bio je već skoro izašao. Kockarka ga je posmatrала, kako se teturajući kreće hodnikom, prema vratima svoje sestre.

Bila su zaključana. Stajao je jedan trenutak pred njima i ženi je izgledalo da je morao da se obema rukama čvrsto drži za mesinganu kvačku na vratima.

Njeno srce stezalo se od tuge.

Tog momenta čuo se dole glas Džudi Holidej.

— Moj brat? Gde? Gore? — upita ona službenika na recepciji.

Začuše se njeni laki, brzi koraci na stepeništu. Kada je stigla do gore, ugledala je Lauru Higinsova kako stoji na vratima.

— Je li kod vas?

Kockarka zatrese glavom i okrete se.

Džudi tada ugleda pri slaboj svetlosti kerozinske lampe, koja je gorela u dnu hodnika, čoveka pred njenim vratima.

— Džone! — uzviknu uplašeno.

Ona potrča do njega, obuhvati ga desnom rukom i otvori vrata.

Holidej je posrtao, oslonjen na nekakvu devojkicu. Ušavši u sobu, oteturao se do kreveta.

Sa očima punih straha gledala je Džudi svog brata.

— Džone, šta da radim? — šapnu mu.

— Ništa, molim te, ništa.

Čutala je u očaju, grizući donju usnicu.

Zatim istrča napolje. Dole u hodniku, pored stepenica, ugleda Lauru Higinsova, kako stoji.

— Šta da radim, za ime božje!

— Ne znam — odgovori žena muklo. — On ne želi da mu se pomogne.

— Možete li mu vi pomoći?

— Mogla bih bar da pokušam.

— Kako?

— Mora nešto da uzme.

— A, šta?

— Imam kod sebe. Dođite. — Laura ode sa Džudi u svoju sobu i izvadi iz ormara dve flašice sa lekovima. — Uvek su mu potrebne, kada dobije napad.

— Za ime božje, kakve to napade ima?

— Pa, zar ne znate šta mu je?

— Da, naravno, ima... ima nešto na plućima.

— Eto, dakle. Ovo su sredstva, koja su mu potrebna, kako bi izdržao bolove prilikom napada.

Džudi uze obe flašice i htjede da izađe. Ali, zastade na vratima.

— Koliko treba da uzme od ovoga?

— Dajte mu sedam kapi na jednu kašiku vode.

Kada se Džudi beše vratila u sobu, kockar je ležao nepokretno opružen na njenom krevetu, zatvorenih očiju. Lice mu je izgledalo tako upalo, da je devojkica stajala tu, kao oduzeta, od straha.

Ona ostavi obe flašice i kleknu pored kreveta.

— Džone! Džone! Stavi svoje hladne ruke na bratovljevo lice, a zatim kanu jedna suza na njegov obraz.

Holidej otvori oči, u njima nije bilo sjaja.

— Džudi — reče tiho. — Hoćeš li nešto da mi učiniš, Džudi?

— Pa, naravno, šta treba da uradim?

— Otidi preko u kancelariju i reci maršalu da ću biti u ponoć na ulici.

— Da. — Ona odmah ustade, a zatim stade. Tek tada je shvatila smisao njegovih reči.

— Ali, Džone! To mu ne mogu reći. To nije u redu. Ipak, ne možeš da budeš u ponoć na ulici.

— Reci mu — prošaputa kockar.

Ona izađe lagano napolje. U hodniku stade, ne mogavši da zadrži suze.

Laura Higgins joj priđe i upita šapućući:

— Mogu li da pomognem?

Džudi odmahnu glavom.

— Ne, ne, hvala.

Kada je došla u kancelariju, maršal je sedeo na stolici iza pisaćeg stola, a Luk Šort se šćućurio na stoličici, na kojoj je Holidej maločas sedeo.

Obojica ustadoše kada ugledaše devojkicu.

— Šta se dogodilo? — upita Vajat odmah.

— On je gore kod mene. Vrlo mu je zlo, Vajate.

Snika pređe preko maršalovog lica. Snažno stisnu usnice.

— Šta mogu da učinim, Vajate? Dajte mi nekakav savet!

Čovek iz Misurija obori glavu.

— Ne mogu vam dati nikakav savet, Džudi.

— Onda ću da zovem lekara.

— To vam ne bih preporučio.

— Ne? Ali, njemu je zlo. Možda će umreti...

— On ne želi nikakvog lekara.

— Ali, to je ipak besmisleno! Doktor bi mu možda pomogao.

Vajat zavrte glavom.

— Ne, Džudi. Ukoliko on sam sebi ne može da pomogne, onda mu više ni jedan doktor ne može pomoći.

Vajat Erp je, kroz svoje višegodišnje jahanje sa prijateljom, već više puta doživeo da je Holidej bio uzdrman teškim napadima svoje bolesti. I ono, protivu čega se on uvek bunio, bila je konsultacija nekog drugog lekara.

— Ako treba da bude kraj — rekao je jednom — onda neka bude kraj.

Ali, možda bi mu neki lekar zaista mogao da pomogne? Teksašanin se počea nelagodno po vratu.

— Mis Holidej, ja se u to baš ništa ne razumem. Ali, verujem da i on sam sada, možda, ne može da oceni svoje stanje. Mislim, on sada više i nije nikakav lekar, sada je samo siroti bolestan pas, kome je i samom potreban doktor.

Džudi pogleda maršala.

— Ne znam, mister Šort — reče tiho. — Maršal to zna bolje. On poznaje mog brata dobro.

Vajat uze šešir i natuče ga na glavu.

— Pozvraćemo doktora Somersa — reče promuklo.

Bilo je to potpuno protiv njegovog stava. Međutim, strah od komplikacija za svog dragog vernog prijatelja, nije mu davao mira.

On otrča ulicom i pred kućom doktora Somersa povuče zvono.

Lekareva sestra izađe na vrata.

— Maršale, vi? Za ime božje, da li se nešto dogodilo?

— Da li je doktor kući?

— Da.

Lekar se pojavi u hodniku. Rukave na beloj košulji beše visoko zasukao, a i crni prsluk na grudima bio mu je otkopčan.

— Doktore, dođite odmah sa mnom.

— Šta se dogodilo?

— Doku Holideju je vrlo loše.

— Rana od metka?

— Ne, kada bi samo to bilo...

— Bolestan je, zar ne?

— Da — reče maršal tiho.

— Znam — reče Somers, dok se beše okrenuo, pripremajući svoj pribor. Zatim prođe zajedno sa maršalom, preko do Grand hotela.

Na stepeništu čekala je Džudi Holidej.

I Laura Higinš stojala je pred vratima. Sa očima punim strepnje pratile su žene oba čoveka.

Vajat zakuca tiho na vrata, a zatim ih otvori.

Soba beše prazna!

Moglo je da se vidi mesto na kome je bolesnik ležao u krevetu. Ali, njega nije bilo nigde.

Vajat se okrete preneraženo i pogleda u oči Džudi Holidej.

— Gde je?

Džudi je stajala kao paralizovana. — Zar nije tu? — promuca.

— Ne, nema nikoga.

Tada se Laura Higinš probi pored njih i pogleda po sobi.

Za trenutak zastala je na sred sobe, zatim odlučno požuri prema jednom prozoru, čije teške zavese dugačke do poda, Džudi beše pre toga navukla. Laura Higinš razmače zavese.

Sada i drugi sa vrata ugledaše čoveka naslonjenog na prozor.

Vajat otrča odmah do prozora i uhvati svog saputnika pod ruku.

— Džone!

Holidej lagano okrenu glavu. Njegova koža bila je bleđa kao kreč, kao

kost. Oči su mu bile upale, potpuno mutne i bez sjaja.

Njegov izgled pogodi čoveka iz Misurija duboko do srca.

— Dođite, Džone molim vas.

Odvede ga do kreveta.

Holidej se spusti, umoran i malaksao.

— Doktor Somers — predstavi ga Vajat. — Sreo sam ga usput. Mislio sam da bi mogao da vas pogleda.

Holidej ne reče ništa. Ispruži se, gledajući ukočeno u tavanicu.

Vajat gurnu doktora.

— No, sada ste vi na redu.

Somers potvrdi glavom, teško gutajući. Zatim se naže iznad Džordžijanca.

Holidej, koji tek što je zatvorio oči, opet ih otvori i pogleda u uplašeno Somersovo lice. Glas mu je lomno zvučao, kada reče:

— Nema ništa da se vidi, osim jednog tužnog momka, Somers. A, da se nešto učini, još manje.

— Možda bih mogao da vam... — Somers prekide.

— Ne, Somers. Ne možete ništa. Jedini, koji je mogao, nije hteo. Ali, samo pustite. Već sam imao nekoliko sličnih napada za sobom.

— Ali, jedan tako težak napad može da bude najgori.

Vajat Erp uhvati lekara pod ruku i odvede ga, klimajući glavom, prema vratima.

— Hvala mnogo, mister Somers. Ukoliko bi bilo potrebno, pozvamo vas.

Lekar ode pognute glave. Vajat bi ga najradije prokleo zbog njegove nesposobnosti.

Kada se Erp vrati od vrata, njegove oči pogledaše u prijateljeve.

Holidejeve ispucane usne se razdvojiše.

— Žao mi je, Vajate.

— Ali, molim vas, Džone? Šta se dogodilo? Osećate se nešto lošije, a sutra ili prekosutra će opet proći.

— Sutra ili prekosutra? — Holidejev pogled pređe preko maršalove glave, ka prozoru, gubeći se u beskrajnoj daljini. — To bi bilo kasno, maršale. To mora biti do ponoći...

*
* *

Dok se gore u hotelskoj sobi Džon Holidej borio sa teškim napadom, Džimi S. Madok, čovek Vels Farga, pripremao se za dvoboj sa maršalom Erpom.

Čitav grad bio je u groznici zbog ovog događaja. Kraj godine, koji je za nekoliko časova trebalo da nastane, postala je sporedna stvar.

Pri tome trebalo je da se samo pojedinac bori protivu pojedinca. Ukoliko se tome prilazilo sa čistim namerama... Ali, već sada je svako znao da Džimi Madok neće doći sam, da je imao za sobom jaku družinu: Ringo, Sirli Bil i Flanaganovi. Sivi Pit Spens i nezgrapni revolveraš Mek Lin, svi pokriveni od strane hromog „pravnika” Driskola.

A, iz mračne pozadine pretio je „Klan”, podržan verovatno od „ljudi sa vešalima”!

Građani Tombstona ni u kom slučaju nisu svi bili tako zadojeni mržnjom da bi želeli bezuslovnu

maršalovu smrt. Međutim, situacija je bila jedinstvena.

Vajat Erp bio je sam, to jest, sada je imao samo još jednog čoveka za sobom — šerifa.

Sa Dokom Holidejom izgleda da je bilo gotovo. Tombston je znao, kada je već počeo da se hvata mrak, koji će staru godinu da ostavi za sobom, da je Džordžijanac ležao gore u jednoj sobi Grand hotela, nesposoban da ustane, a kamo li da se pridruži maršalu u borbi.

Bila je to znatna prednost u korist Džimi Madoka. Kolebljivci, čije je raspoloženje uvek bilo na strani jačega, napustiše maršala i okrenuše se drugoj strani.

Maršal nije imao nikakvog izgleda protivu ljudi, koji su bili protiv njega. Bez sumnje on beše izvrstan strelac i nije bilo nikoga, ko bi, u jednoj poštenoj borbi, imao bilo kakvih šansi protivu njega. Ali baš Madok nije bio pošten protivnik.

U ponoćni sat Silvesterove noći trebala bi da bude konačno zapečaćena Erpova sudbina. Što bi sa tim istovremeno bila zapečaćena sudbina Tombstona, kratkovidi ljudi nisu razmišljali. Ukoliko Vajat Erp, kome je samom stalo do pravde u gradu, bude odstranjen, onda će Tombston biti izgubljen!

Članak Džona Klema izazvao je, istina, dosta uzbuđenja u jutarnjim časovima, međutim, kada se kasno po podne saznalo za Holidejev slučaj, bio je brzo zaboravljen.

Časovi su prolazili brzinom puža.

Oko devet sati Ringovi ljudi sašli su se u Kristal palasu. Bili su svi, osim Mek Lina i Boskina, u velikom baru.

Flanaganovi su sedeli u uglu za velikim stolom. Bila je to velika porodica, to se sada videlo, kada su bili svi zajedno. To jest, jedan je nedostajao. Hal Flanagan se još nije vratio. Niko nije znao zbog čega on nije u Tombstonu.

Sirli Bil stojao je za šankom. Po običaju, glasno se razmetao, i pravio teatralne pokrete.

Pretio je divlje čoveku iz Misurija i njegovim prijateljima.

Pored njega bio je naslonjen užtogljeni Ringo. Bio je potpuno trezan. Posle poraza, koji je tog dana doživeo, otreznio se. Njegovi ljudi sedeli su takođe napred za jednim stolom.

Drugih gostiju nije bilo u kafani. Društvo, koje se beše tu sakupilo, bilo je odviše opasno.

— Nema nikakvo izgleda — zapenušio je Sirli Bil. — Gotovo jel Madok će ga udesiti. On sam. On je odličan strelac. Svako u gradu to zna. Rekao sam to i Džoni Klemu, kada sam ga potražio u njegovoj prijavnoj čitrlji. Vajat nije više ono što je nekada bio...

Kakvo besmisleno naglabanje! Čovek iz Misurija Vajat Beri Stap Erp u tom času bio je u najboljem dobu svoga života. Nikada nije bio tako brz i razborit, nikada jači i dinamičniji.

— A onu dugačku metu, ako se kojim slučajem pojavi iza njega, — uzviknu tada Driskol u krčmi — prepustite meni. Sa dva, tri metka počistiću dugajliju iz čizama. Odavno sam kivan na tog momka. On je kod nas u Bizbiju svakakvih burgija načinio!

Šta se ovde pripremalo, nije bilo ništa novo za Zapad. Istu sudbinu doživio je i slavni šerif Ridklif, gore u Vajomingu, kada su ga, posle višegodišnjeg otpora, zloglasna braća Andžer konačno likvidirala. Greg Andžer izazvao je gvozdenog šerifa na dvoboj i takođe predložio vreme borbe u noćnim časovima. Međutim, pokvareni bandit nije bio sam na ulici. Naočigled, levo i desno na verandama, stajala su njegova braća. Prorešetalu su šerifa sa sedam metaka. Istina da je i Greg Andžer tom prilikom izgubio život, kao i njegova dva brata.

I gradski maršal Lovel iz Ajdaho Sitija se na isti način borio protiv Irvinove bande, koja ga je nakon četvorogodišnje borbe, na izgled u međusobnom dvoboju, a u stvari iza leđa, ubila.

I sada trebalo je da dole, u divljem Tombstonu, posle sedmogodišnje borbe, doživi istu sudbinu i gvozdeni maršal Erp?

Ako pola deset dođe Madok u Kristal palas.

Za trenutak nastade tišina, a zatim Sirli Bil zaurala:

— Tu je naš junak! Helo, Džim, vi ćete ga oduvati!

Madok beše bled i promumla nesigurnim glasom:

— U to možete biti sigurni, momci. Oduvaću ga.

Odmah zatim vrata se otvoriše i sedmorica ljudi uđe unutra. Bili su to pripadnici „Klana”, koji su uspeli da umaknu šerifu.

Mada su mnogi od njih imali prokleto lošu savest, dolazili su slobodno ovde u Kristal palas, pošto su smatrali da među tolikim pajtašima,

koji su se tu sakupili, nemaju potrebe da strahuju.

Verovatno je to bila najgora horda nasumice skupljenih odmetnika, skitnica, razbojnika i zločinaca, koja se ikada ovde u ovoj krčmi sastala.

I kao kruna svega, oko jedanaest sati vrata se naglo otvoriše, i uđe jedan čovek, koji je ovoj kliku zaista nedostajao: Džeri Klanton, nećak velikog Ajka.

Njegovu pojavu pozdravili su gromoglasnih uzvikom.

Momak, koji je očito dojahao dovede, za trenutak zbunjen pocrvene. Zatim priđe šanku, gde ga Ringo oduševljeno pozdravi, čineći to tako, kao da ima nekog starog prijatelja pred sobom. Međutim, momka je vrlo slabo poznavao.

— Dođite, Džeri, pozivam vas na jedno veliko piće!

Neko beše ubacio novčić u muzički automat. Celo društvo počeo da pevuši pesmu Arizone, koja se razlegala po krčmi, uz pomoć muzičkog sanduka koje je klopapao i cvileo.

Međutim, niko se nije to veče napio. Ono što je inače baš običaj za veče uoči Nove godine, sada je, svesno ili nesvesno, izostalo. Pred takvim jednim događajem, koji je predstojao, nije se napio nijedan čovek.

Svi su napeto očekivali. U ponoć Vajat Erp stajao na ulici. U to niko nije sumnjao. A, takođe niko od tih ljudi nije sumnjao da će jedan minut kasnije, na toj istoj ulici, i to na tom istom mestu, da ostane ležeći.

Oko pola dvanaest dođe sedi predsednik grada Džon Klem u krčmu. Ode do šanka i uze jedan viski.

Džoni Ringo ga napade:

— Hej, stari Klem je takođe tu.

To je veličanstveno! Vi ste sigurno zbog večerašnjeg događaja došli iz vaše jazbine, predsedniče, zar ne? Mora biti divan prizor videti dugačkog Erpa kako leži na ulici, a odmah do njega i onu ogromnu životinju iz peškovitog Teksasa.

Predsednik se, držeći čašu u desnoj ruci, okrete hladno prema gizdavom revolverašu.

— Uvek mi je palo u oči, Ringo, da imate prilično dugačak jezik.

Podiže zatim visoko čašu i otpi malo.

Ringo promeni boju i steže pesnice.

— Slušajte, Klem, da niste tako star čovek, tada bih...

— Šta bi ste vi?

Vrata se opet otvoriše.

Ovoga puta na vratima je stajao čovek, čijoj pojavi niko nije mogao da pretpostavi pojavu nekog drugog: Kirk Mek Loveri, nekadašnji kauboj iz doline San Pedro!

Visok, vitak, vrlo elegantan, u crnom odelu, zastade na vratima, bacivši pogled po krčmi ispunjenoj duvanskim dimom, koji je lebdeo ispod osvetljenih lampi, a zatim lagano uđe unutra. Nije obraćao pažnju ni na koga, prođe pored Ringa, Sirli Bila i ostalih, do salona za kocku, koja se nalazila odmah pored šanka i sede na mesto, na kojem je, inače, uvek sedeo Dok Holidej.

Svako u Tombstonu je znao da je Džordžijanac obično voleo da sedi na tom mestu.

Da li je ovaj gest trebalo nešto da znači? Sasvim sigurno. Kirk Mek Loveri hteo je time da stavi do znanja, da to mesto od sada njemu pripada!

Sirli Bil okrete se nelagodno i ode

do salona za kockanje. Na ulazu zastade.

— Kirk Mek Loveri!

Razbojnik okrete lagano glavu i podiže podrugljivo obrvu prema čelu.

— Šta je?

— Dobro je da ste došli.

Kirk se opet okrenu i izvadi špil karata iz džepa, koje raširi ispred sebe na stolu.

— Da! — viknu Pits Spens, koji odjednom poskoči i stade pored Sirli Bila. — Potreban nam je šef!

— Zaveži! — odbrusi mu Sirli Bil.

— Istina je — sada se umeša Boskin. — Nama je zaista potreban šef.

Nađe se i Šikus tu.

— Oj rajt, pa ko bi mogao da nam bude bolji šef od Kirka Mek Loverija?! Brat Frenka Mek Loverija, Ajkovog najboljeg čoveka!

Sirli Bil, koji nije podnosio nijednog čoveka iznad sebe, razvuče lice, ali se ne usudi da protivureči. Već i zbog toga što je i Džoni Ringo, koji je sa svojom družinom ovde već predstavljao faktor sile, bio za Kirka Mek Loverija.

Mada je osećao da su mu se ulagivali, desperados je i dalje sedeo. Ne reče ništa. Gledao je samo netremice u svoje karte. Iako je tu sedeo kao Dok Holidej, uspravno i skoro isto odeven, ipak su to bila dva sveta.

Sa svojom ulogom, ovaj demon od čoveka se svesno saživeo. Znao je kako da privuče k sebi razbojнике iz Tombstona. Umeo je da najopasnije ljude iz čitavog kraja stavi pod svoju ruku!

Vajat Erp je odavno znao da je Kirk Mek Loveri — ne uzimajući u obzir Ajka — bio najopasniji čovek

u čitavoj okolini. Pored toga bio je ledeno hladan, kao njegov brat Frenk, a pri tom imao je u sebi nečeg otmenog, što njegovom bratu nije nikad uspevalo. Jednovremeno bio je i ljigav i borben, gord i lepog izgleda, odlučan, zapovednički i pametan. Bio je kao stvoren za mesto vođe u ovoj zajednici.

Ali — ćutao je.

A to je i samo potvrđivalo da je zaista bio pametan i otresit.

Njegovim dolaskom raspoloženje se beše promenilo. Postalo je mirnije, a pošto je i muzički automat umuknuo, samo se poluglasno razgovaralo za stolovima.

Sirli Bil i ostali su se udaljili.

Kirk Mek Loveri sedeo je sam u salonu za kockanje za svojim stolom, okrenuvši ostalima leđa. Tačno onako kako je to Dok Holidej uvek radio.

Tako je, eto, sedela tombstonska „elita“ i čekala ponoćni čas.

Staroj godini ostalo je još samo petnaest minuta života.

Ljudi više nisu pili. Već odavno. Glava je morala da bude bistra, ukoliko je mislila da pregrmi predstojeći okršaj.

Šta su oni imali da pregrme?

Svako je mislio na čoveka koji se nalazio u suprotnom taboru, na tamnopotog, plavookog čoveka iz Misurija, čija ledena hladnokrvnost beše toliko rasprostranjena i čiji revolveri u rukama behu tako nepogrešivi!

Razmišljali su takođe i o džinovskoj senci, o čoveku koji je nosio jednu zvezdu, zvezdu grada Tombstona.

Večeras je samo još jedna mora nedostajala: Mora, pod imenom Džon Henri Holidej. Njegova pojava uvek

je imala u sebi nečeg sablasnog, nečeg strašnog. Nikad se nije tačno znalo gde će se pojaviti i šta će učiniti.

On neće biti prisutan u ovom ponoćnom času!

Velika skazaljka na brojčaniku velikog sata, koji se nalazio iznad police sa bocama, pomeri se, zadrhtavši, na jedanaest.

Pet minuta do dvanaest!

Spoljna vrata se opet otvoriše.

Bio je to poslednji gost, koji je to veče ušao u tombstonski Kristal palas. Međutim, njegova pojava predstavljala je pravu senzaciju!

U čitavoj krčmi zavladała je trenutno mrtva tišina.

Bio je to visoki čovek, širokih ramena, u mrkom odelu od kože. Strogog, markantnog, lepo oblikovanog lica, potamnelog od vetra i sunca. Njegove žučkaste oči su tinjale, a među belim zubima nalazila se dugačka virdžinija cigara. Tamni šešir bio mu je duboko natučen na čelo, malo na desno nakrivljen, a žute rukavice od jelenske kože zavrnete do polovine.

Nije se moglo primetiti da je naoružan. Visoko uspravljen, stojao je na vratima, dok je vetar iza njega unosio u krčmu sneg, koji se na prljavom podu topio.

Niko u krčmi ne progovori ni reči. Svi su ukočenim pogledom gledali čoveka na vratima.

Bio je to niko drugi, do Ajk Klan-ton, nekadašnji vođa bande iz Tombstona, čija je popularnost bila upravo neshvatljiva i koja će, valjda i kroz sto godina, kružiti kao sablast širom Sjedinjenih Država.

Stojao je nepomično, stisnutih pe-

snica. Pogled njegovih očiju, boje kao ćilibar, počivao je na jednom čoveku ispred šanka.

Na Džeri Klantonu, njegovom nećaku.

Momak ostavi čašu. Tihi zvuk bilo je jedino što je prekinulo tišinu.

Ajk podiže desnu ruku i pokaza palcem, preko svojih leđa, prema vratima.

Džeri neodlučno spusti ruke, pogledavši okolo.

Međutim, niko nije bio pored njega.

Zatim pođe malo napred i stade. Rančer mu priđe.

— Jesi li platio? — upita ga tiho.

Izgovorio je samo tri reči, ali i one su ljudima išle na nerve. Poznavali su ga dobro i nisu ga uopšte zaboravili, svog nekadašnjeg idola, za kим bi još uvek i u pakao jahali!

Pozadi, u sali za kockanje, Kirk Mek Loveri se podiže. Dođe lagano u krčmu i stade pored Sirli Bila, Džoni Ringa i ostalih. Ali, sam, kao i uvek.

Ajk ne pogleda, kako njega, tako i nijednog drugog.

Džeri zatrese glavom.

— Ne, još nisam platio.

— Zbog čega?

— Ja... nemam novaca.

— Pa, onda šta tražiš u salumu?

Momak podiže ramena, pa ih spusti.

— Tebi je to sasvim svejedno.

U tom trenutku Ajk mu munjevito raspali takav šamar, da on pade.

Niko u krčmi se ne pokrenu.

Džeri steže pesnice.

Rančerove oči se skupiše.

— Dolazi ovamo!

Kao komadi metala, koji se raspa-

da, odjekivao je njegov glas.

Džeri mu lagano priđe. Tada dobi drugi udarac, koji ga odbaci do šanka.

Ajk Klanton priđe do šanka, odgurnu Boskina i Pita Spensa, dok se ostali povukoše pred njim. Uhvati se za opasač i izvadi metalni novac i baci ga na šank.

— Da li je dovoljno?

Točilac klimnu glavom.

— Naravno, mister Klanton. Više nego dovoljno.

Džeri se ovoga puta nije usudio ni da pisne. Odkasa do vrata.

Ne udostojivši nikoga ni jednim jedinim pogledom, rančer pođe za njim.

Ovaj prizor trajao je samo nekoliko minuta. Kada su se vrata zatvorila za Ajk Klantom, bilo je dva minuta do dvanaest.

Ljudi su se potrudili da ovaj slučaj, koji je na njih ostavio veliki utisak, zaborave. Nemo su sedeli i čekali.

Minut do dvanaest!

Bilo je tipično za ljude ovoga kraja da mogu da sačuvaju mir. Ne bi bilo muški, a pokazali bi i strah i nervozu, kada bi samo i jedan jedini minut ranije izašli na mesto borbe.

Zar su oni imali da se bore? Zar nije samo jedan, jedini njihov čovek, koji je tražio dvoboj?

Dvanaest!

Niko nikome nije čestitao Novu godinu, niko se nije kucnuo čašama. Sve misli upućene su borbi.

Kirk Mek Leveri izađe na vrata. Išao je sam. Tek kada je bio napolju na verandi, pođe za njim Džoni Ringo, zatim Sirli Bil, koga su sledili Flanaganovi.

Kuljali su iz krčme kao lava. Lagano, ali puni opasne jare.

U tom trenutku napuštali su preko dva čoveka šerifovu kancelariju: Vajat Erp i Luk Šort. U senci fenjera, koji je maršal izneo ispred kancelarije, mogle su obe prilike da se raspoznaju.

Dok se Vajat Erp odmah zadrža na sredini ulice, požuri Teksašanin nešto na drugu stranu i preskoči verandu Grand hotela. Ovim trikom sprečio je bandu da i na ovoj strani ulice postavi stražu. Niko se nije usudio da pređe prekoputa i da se postavi pred Teksašanina.

Na taj način razbojnici su bili prinuđeni da ostanu preko na verandi Kristal palasa. Gusto načičkani, stajali su na obe prečage na verandi, gledajući ukočeno u čoveka iz Misurija, koji je ostao da stoji na sred ulice.

Svi su bili izašli, samo jedan ne: čovek na koga se čekalo: Džems S. Madok.

Šef Vels Farga stajao je pred šankom, nakrenuvši još jedan veliki viski. Zatim steže pesnice i pogleda ukočeno u sat.

— Dvanaest! — riknu promuklo.

— Morate da izađete — podseti ga točilac.

Lice vođe „Klana” promeni boju.

— Šta vam pada na pamet, čoveče! Kako to razgovarate sa mnom?

— Rekao sam vam samo da biste morali da izađete, Madok.

Točilac ga svesno nije oslovio sa mister.

Madok je to osetio.

— To ćeš mi platiti!

— Idite, Madok. Vajat Erp vas čeka!

Madok se naglo okrete i ode snažnim koracima prema izlazu.

Kada je otvorio vrata, ugleda maršala kako već stoji na sred ulice. Ledeni strah dohvati ga do srca i steže čeličnim kandžama.

„Ja ludak!” Udaralo je kao čekićem u njegovom mozgu. „Kako sam samo mogao!”

Hladan kao led, kao da je od sivog mermera Stenovitih planina isklesan, stajao je čovek iz Misurija u tombstonskoj glavnoj ulici i čekao.

Madok proguta pljuvačku, steže ponovo pesnice, prisilivši sebe da pođe, odmah pored zida, između ljudi, preko stepenica i izađe na ulicu. Koraci su mu bili sve manji. A, sve više povećavao je odstojanje do svog protivnika.

Zatim konačno stade, ali sa licem okrenutim kućama. Nije se oslobodio da se okrene na levo i pogleda maršala.

Desno pred hotelom neko je zapalio dve baklje. Držala su ih dvojica.

Banditi su divlje povikali.

Jedan od ljudi baci jednu baklju na verandu Kristal palasa, gde ostade da gori na podu, bacajući svoju treperavu svetlost na ljude koji su vrebali.

Nekoliko bandita ukloniše se odatle i nestadoše u ulazu u Kristal palas.

Niko nije pomislio da bi se možda zadržali u krčmi. Napustili su krčmu kroz izlaz na hodniku i odmah zatim stigli do sporedne ulice, odakle su u trku prošli oko kuća, kako bi, kroz bilo koji uzani prostor između kuća, stigli do Alenove ulice, tačnije rečeno: maršalu iza leđa.

Sve manje ljudi stajalo je na ve-

randi. Na kraju ostao je samo jedan jedini: Kirk Mek Loveri. Svi ostali behu otišli.

Odmah pred šerifovom kancelarijom, neposredno iza mesara Lija, prodoše između kuća na ulicu. Neki ostadoše na verandi, ostali izadoše na ulicu.

Kao neki zid stajali su možda sedam ili osam jardi iza Vajata Erpa. Maršal je to primetio.

Teksašanin opsova i postavi se bliže ulazu u hotel, kako bi bio u stanju da ima pregled na obe ulične strane.

Madok još uvek nije pogledao u maršala.

Nastade tišina.

Čovek iz Misurija iznenada progovori:

— Madok! — viknu odsečnim glasom. — Ja čekam!

Šef Vels Farga se trže, kao da ga je neko bičem ošinuo i okrete.

— Na šta čekate? Šta hoćete?

— Počnite — odgovori čovek iz Misurija hladno.

Madok beše tek sada primetio ljude, koji su se postavili iza maršala. Ciničan osmeh pređe preko banditovog lica, osvetljenog treperavom svetlošću vatre.

U tom trenutku polete Madokova ruka prema revolveru i opali jednom prema čoveku iz Misurija, bez opomene, iako je to bio običaj na Zapadu.

Međutim, maršal beše neshvatljivo brzo potegao i njegovo zrno pogodi čoveka od Vels Farga u kuk i obori ga.

Madok se prodera kao životinja.

U tom trenutku poteže Ringo revolver.

— Vajat Erp, gotovo je!

— Da! — zaurla takođe i Sirli Bil. — Svršeno je i gotovo!

Luk Šort držao je oba revolvera uperena u rukama.

— Proklete svinje! — zagrme. Zatim skoči sa verande.

Samo nekoliko koraka stajao je iza maršala, koji se lagano okrenu.

Čitava horda stajala je kao zid na ulici, čovek pored čoveka. I svi su imali revolvere u rukama.

Za sekund zavlada apsolutna tišina na ulici. A, kada u toj tišini odjeknuše reči, zvučale su, kao kada bi se neko staklo pod pritiskom rasprsnulo i zazvečalo na sve strane.

— Potrebno je, maršale, samo da mi kažete ko je prvi na redu!

Bio je to glas Doka Holideja. Sva ko ga je prepoznao. Niko se nije usudio da se okrene.

Gde se nalazio kockar?

Niko ga nije video.

Kirk Mek Loveri, koji je nepokretno stajao gore na ogradi Kristal palasa, pokušavao je u očajanju da pronade ikog na mračnoj verandi, koja se nalazila prekoputa.

I sam Luk Šort, koji je sve nadvisivao, nije bio u stanju da vidi kockara.

Video ga je samo on, maršal. Znao je tačno gde stoji. Odmah pored širokog direkta od verande Barkerove sedlarnice, video je kako svetluca beli trougao u tami: kockareva bela košulja na grudima.

Ringo prodorno zakrešta.

— Holidej! Ipak sam znao, da će pas negde da se pojavi.

On napravi dva koraka napred prema maršalu, zatim se naglo okrenu i poče, kao podivljao, okolo da puca. Prozori su prštali, jedan metak se odbi od nekakvog metala i pišteći, kao poprečni udarac, odlijuka odatle.

— Siđi, Holidej, gde si?

Vajat Erp se u tri koraka nađe pored gizdavog revolveraša, zgrabi mu kolt iz ruke, uhvati za okovratnik i privuče k sebi.

Sirli Bil pojuri kao bivo napred, pokušavši da stigne maršala.

Međutim, nije računao na Teksaša nina, koji ga svojom neverovatno dugačkom rukom uhvati i jednim snažnim zamahom noge raspali.

Kao kovačkim čekićem pogođen, siledžija se sruši.

Još dvojica pojuriše. Pognute glave, kao divlje životinje, baciše se na Teksašanina. Bila su to oba Harisa. Stuštili su se kao meci kroz vazduh.

Ali, gorostas ih zgrabi i tresnu jedno o drugog, a zatim ih pusti da padnu na zemlju, kao dva beživotna snopa.

Vajat Erp vukao je u istom momentu levom rukom kicoša ispred sebe.

Ringo se sruši na zemlju i viknu:
— Hajde, raspalite, psi!

Tada se stvori u levoj ruci maršalovoj veliki šestougli revolver.

— Ko želi da umre, taj neka dolazi!

— Očigledno niko nema nameru, maršale! — javi se Dok Holidejev glas iz pozadine.

— Šteta — odgovori Teksašanin.
— A tako sam rado želeo da ih još nekolicinu promešam za dobar novogodišnji puding.

— Nestanite! — viknu Vajat Erp ne tako glasno, a već se nekoliko Flanaganovih počisti odatle. Dobro su poznavali maršala i znali šta će se sada dogoditi.

Vajat Erp bio je pre svega odlučan. Na kraju, bio je na to i prinuđen, kako bi svoju kožu do krajnjih granica sačuvao.

Gore na verandi Kristal palasa stojao je Kirk Mek Loveri sa licem ukočenim kao maska. Okrete se i uđe u krčmu.

Od drugih niko se nije usudio da se vrati u krčmu. Svi su se raspršili kao vetar.

Luk Šort zgrabi povređenog čoveka od Vels Farga svojom levicom i odvuče u zatvor.

Doktor Somers bio je samo nekoliko minuta kod povređenog, konstatujući da nije tako teško ranjen.

Vajat Erp pogleda preko prazne ulice prema verandi, odakle je bela Dok Holidejeva košulja, još uvek svetlucala.

Polako pođe napred, pope se na verandu i stade pred svojim prijateljem.

Tada primeti da se Dok Holidej beše naslonio na direk, kao da će svakog trenutka da se sruši. U svakoj ruci držao je po jedan revolver.

— Hvala, Dok.

— Imate vrlo malo razloga za to — odgovori kockar umornim glasom.

Vajat tek tada, kada se beše sasvim približio, primeti da je Holidejevo lice bilo prekriveno bezbrojnim kapljicama znoja.

— Prokleta malo razloga — nastavi kockar. — Pogledajte samo moje ruke. Ne bih mogao, sigurno, ni

jedan metak čestito da opalim.

Vajat ga uhvati pod ruku i odvede nazad u hotel.

Holidej zastade u predvorju hotela, osloni se levom rukom na pult od recepcije i zavrte glavom.

— Ne penjem se više uz stepenice — prošaputa.

— Pa gde ćete?

— Idemo kod nas:

— Kod nas? U „Rusku kuću“?

— Da. Ali, ako može, ne više preko glavne ulice.

Vajat ga odvede preko predvorja hotela do dvorišnih vrata, a zatim, paralelnom ulicom do „Ruske kuće“.

Kada su došli do hotela Neli Kešmen, Džordžijanac stade, duboko dišući.

— Prokletstvo! Mislio sam pre nekoliko časova da je stvarno došao kraj.

— A, sada? — U maršalovom glasu osećao se prizvuk nade. — Šta mislite sada?

Kockar ga pogleda. Pri slaboj svetlosti zvezda, čovek iz Misurija, ugleda njegove, bele, ravnomerno izrasle zube, kako blistaju. — Sada? Sada znam da je prošlo. — Holidej se povuče za korak unazad. — Pustite me samo. Mogu da stojim. — Zatim ispruži desnu ruku. — Srećna Nova godina, Vajate!

Maršal proguta knedlu. Zatim prihvati obema rukama žilavu desnicu Džordžijanca. — Da, želim je i vama. Srećnu Novu godinu.

Gore od glavne ulice čuli su se teški koraci nekog visokog čoveka.

Holidej, koji još nije bio sasvim siguran na nogama, poseže prema revolveru.

Vajat stavi umirujuće svoju levu ruku na desnu podlakticu prijatelja.

— Ne brinite, to je šerif.

Gorostas je stojao pred njima. Ogroman, širok, sa iskeženim licem.

— Hej, čini mi se da moramo da požurimo sa kucanjem. Inače će Nova godina ostariti.

Sva trojica se nasmejaše i pođoše prema ulazu u hotel, koji crni Sam, srećan od radosti, otvori.

Neli Kešmen stojala je bledog lica u predvorju.

Kada joj Vajat priđe i pruži ruku, kako bi joj poželio srećnu Novu godinu, ona reče tiho promuklim glasom:

— To želim i vama, Vajate, od sveg srca, i nadam se da će biti miroljubivija.

A onda sedoše mirno jedno s drugim, jer su zaista imali razloga nešto da proslave.

Čovek iz Džordžije se protivio da sedne u veliku naslonjaču, ali mu to nije ništa pomoglo. Prijatelji ga prisiliše da u njoj zauzme mesto, kako bi bar pola sata proveo u društvu sa njima.

U međuvremenu Luk Šort ode do Grand hotela.

Džudi otvori vrata.

— Mister Šort, sve sam posmatrala. Ne, kako može čovek to, u ovoj strašnoj zemlji, da izdrži.

— Hajdete, mis, nemojte da se ujaka Luk razboli! Preko u „Ruskoj kući“ je slavlje.

— Slavlje? — upita preneraženo. — Kako može u ovakvoj situaciji da se slavi? Šta ima da se slavi?

— Prilično, dete moje, pođite sa mnom samo.

I, kada sa njom dođe do stepeništa, zaustavi se i reče: — Sačekajte trenutak. — On pokuca na vrata kockarke.

Laura Higinis nije bila u svojoj sobi.

Kad su bili na ulici, Teksašanin zamoli Džudi, da ipak sačeka jedan trenutak.

Uđe preko u Kristal palas i ugleda Kirka Mek Loverija, naslonjenog na šank. A, pozadi, u salonu za kockanje, sedela je Laura Higinis za onim stolom, za kojim se tako često kockala sa Dokom Holidejom.

Odjednom ugleda ogromnu priliku Teksašanina iza naslona Džordžijančeve stolice.

— Šerife?

— Da. — Luk Šort skide svoj beli šešir i počeo da ga okreće svojim ogromnim maljavim rukama. — Samo je tako, mis, ja — ah...

Ona naglo ustade.

— Da li se nešto dogodilo? Holideju?

— Ne, ne, sasvim i baš ništa. On sedi preko u „Ruskoj kući” u prijatnoj dedinoj naslonjači i — čeka na vas.

Ženine oči počeo odjednom da blistaju.

— To nije istina!

— Ipak, ipak, sasvim. Pođite samo sa mnom. Džudi već čeka napolju takođe.

— On me je pozvao?

— Da, da — slaga dobroćudni Teksašanin. — Pođite samo.

I tako odoše svi u „Rusku kuću”.

Niko nije imao ništa protiv što je i Laura Higinis bila zajedno sa njima. Džudi Holidej, koja je sela između

maršala i svog brata, dogura brzo jednu stolicu sa druge Holidejeve strane i ponudi Lauru da tamo sedne.

Začudojuće i istovremeno zahvalno pogleda žena svojim zelenim očima devojkicu. Pogledom, iz koga se moglo jasno pročitati: Ti si, dakle, otkrila moju tajnu!

Bila je tiha svečanost i niko, ko joj je prisustvovao, neće je zaboraviti.

Bilo gde da su Tombstonci počinjali da slave Novu godinu, zbog čega su inače i došli, svuda se razmišljalo o noćasnoj borbi. Većina je bila sa ishodom ovog dvoboja zadovoljna.

Međutim, bilo je i ljudi koji ni u kom slučaju nisu bili zadovoljni. Stanovali su dole u Zmijskoj ulici, prekoputa bara Roze Džindžer.

Dok je u baru bilo prilično mirno, dotle se preko u kući Flanaganovih sakupilo nekakvo bukačko društvo.

Najmlađi Flanagan beše najgrlatiji:

— Momci, on je pobedio Madoka! Ali nije Tombstoni „Klan”, koji će i dalje živeti. Madoka smo samo podmetnuli. Mi ćemo našu borbu voditi...

Tada se otvoriše vrata od sobe i na neizreciv užas „slavljenika”, uđe jedan čovek na koga su svi potajno mislili.

Veliki i preteći stojao je Vajat Erp na vratima. Ruke su mu visile pored futrola za revolvere.

Pošto je Doka Holideja otpratio na

počinak, čovek iz Misurija se sa Luk Šortom dao na posao. Znao je da se gvožđe kuje, dok je vruće. Tombstonski „Klan” još nije bio razoren i šta je uopšte i bio taj „Klan”?

— Kuda ćete? — upitao je Teksašanin, koji nikako nije bio u stanju da shvati neumornu aktivnost čoveka iz Misurija. „Šta hoće maršal odjednom?” Tako dugo dok je Dok Holidej sedeo sa njima, Vajat beše potpuno miran, ali tek što ze otrpao kockara, maršal je već bio u akciji.

— Kuda treba da se ide?

— Znae li gde se „Klan” krije?

— Hm, delimično u zatvoru, a delimično luta okolo na dve noge.

— Ja cenim da ne luta nigde okolo, već sedi negde sakupljen.

— A, gde?

— Podite sa mnom.

Tačno kao po koncu beše se maršal zaustavio kod kuće Flanaganovih.

I evo sada stojao je Luk Šort iza njega u tamnom hodniku i gledao začuđeno preko maršalovih leđa na neobično društvo.

Sedeli su svi, jedan do drugog, Flanaganovi i njihovi prijatelji. Sirli Bil, koji je očekivao da se naloče, sedeo je takođe tu, mada verovatno nije njima pripadao. Kirk Mek Loveri nije bio.

Tada skoči stari Flanagan i podiže besno ruke.

— Šta tražite ovde, maršale? Nemamo ničeg zajedničkog sa vama! Mi smo miroljubivi građani...

— Sedite samo tu, Flaganane, — odbrusi mu maršal. — Odmah ću da idem. Pre toga želeo bih još nešto da vam kažem. Noćas je u Tomb-

stonskoj Alenovoj ulici neko umro.

— Umro? Madok je mrtav?

U ovom pitanju bila je samo radoznalost starog, a ni u kom slučaju saučešće.

— Da, jedan je umro. A, svi vi ćete zajedno za njim!

— Šta? Na koga mislite?

— Na takozvani tombstonski „Klan”!

Banditi su sedeli kao gromom pogođeni, gledajući ukočeno u maršala.

— Umro je, ne zaboravite. I teško onom kome slučajno bude palo na pamet da ga oživi!

Sa strašnim treskom zalupiše se vrata za čovekom iz Misurija.

Prošli su minuti, dok se nije jedan od Flanaganovih digao, kako bi pogledao u hodnik, da vidi da li je maršal stvarno otišao.

Kad su oba prijatelja izašla na ulicu, Teksašanin reče:

— Prokletstvo, takav nos bih želeo i ja da imam. Kako ste se samo toga setili?

— To nije bilo teško, Luk. Da ste samo toliko dugo živeli u ovom gradu, kao ja, tada biste znali da osnova svih nedaća potiče od njih.

— Od Flanaganovih?

— Da, bilo da se radi o kakvoj sumnjivoj raboti ili prostakluku, morate uvek najpre početi od Flanaganovih i sigurno nećete pogrešiti.

* * *

Za jednim stolom kraj prozora u Siti hotelu, koji se nalazio na kraju Alenove ulice, sedeo je neki stranac. Srednje visine, vitak i lisičjim licem.

Uskim očima gledao je čas kroz prozor, na ulicu, čas prema trpezariji hotela, koja se nalazila pored bara.

Nosio je sivo čojano odelo, čistu belu košulju i crnu kravatu.

U grad je došao onoga dana, kada je čuveni „čovek sa vešalima” Lazaro Kapučine bio izveden na gubilište — odakle je potom opet vraćen.

Kapučino, koji je prvo, kao zastupnik gazde „sivolikih”, ovde u Tombstonu osuđen na smrt, a zatim na doživotni prinudan rad, napustio je davno grad pod jakom stražom. Odveden je gore u Seskatevu II, kazneni logor, koji se nalazio u Stenovitim planinama Kolorada.

Tog dana stranac je stigao i prijavio se ovde u Siti hotelu pod imenom Džesi Hamond. Niko ga ni poznao, niti je ko znao zbog čega je došao u grad.

Mister Vilard, sopstvenik hotela, verovao je da se Hamond zadržao u gradu zbog poslova. Naime, povremeno je napuštao hotel u toku dana, sa akt tašnom pod rukom.

Bezazleni mister Vilard nije mogao ni da sanja da je ovaj Hamond, zamenik Lazaro Kapučina, bio treći čovek u organizaciji „ljudi sa vešalima”!

Po čijem nalogu je došao u Tombston, niko nije znao. Jedino što beše sigurno je to da je u grad stigao još pre podne. Vlasnik hotela i dve sobarice tačno su se sećali da je stigao oko devet sati ujutro jednim Overland kočijom u glavnu ulicu.

Gde se nalazio u podne, više se nije moglo doznati. Najverovatnije u blizini gubilišta. Video ga nije niko.

Zadržao se još uvek u Tombstonu i dočekao je da vidi i revolverski dvoboj između maršala Erpa i šefa Vels Farga Džemsa Madoka.

Bilo je oko jedan noću, kada je naglo okrenuo glavu i ukočenim pogledom gledao na ulicu.

Ulicom je išao čovek, čija pojava je prerušenog „čoveka sa vešalima” formalno fascinirala.

Bio je to visok čovek, širokih ramena i uskih bedara, koji je išao lakim, snažnim koracima.

Džesi Hamond prepoznao bi tog čoveka i među hiljadama nogu i to čak sa leđa. Bio je to niko drugi do zakleti neprijatelj bande „sivolikih”: Vajat Erp!

Hamond ustade lagano i obazre se po sali.

Niko ga nije posmatrao. Preko za stolovima sedeli su jedan pored drugog, nekoliko gostiju, koji su zajedno sa vlasnikom hotela i njegovom porodicom proslavljali doček Nove godine.

Hamond, kome su takođe doneli čašicu šerija na na sto, koju „čovek sa vešalima” nije ni dodirnuo, podiže se i izađe napolje.

Kad je otvorio vrata, maršal, koji beše udaljen jedva deset koraka od ulaza, se za trenutak okrenu, a zatim produži da posmatra duž ulice.

Hamond, koji je stojao na verandi, pođe dva koraka napred. Zatim izvadi deringer iz džepa i pažljivo nanišani.

Bešumno zape revolver. Zatim stavi kažiprst na okidač.

U tom trenutku dogodi se nešto neobično. Čovek, u čiju je glavu zločinac nišanio, naglo se okrete i saže.

Dva metka zazviždaše iznad njega.

Odmah zatim zafijuka prema bantlaju metak iz munjevito izvučenog bantlajn specijala.

Hamond, koga metak okrznu po glavi, zatetura se unazad, polete malo napred i sruši se sa treskom na ulazu u hotel.

Međutim, brzo se podiže i polete kao tigar napred preko sale, pored užasnutih gostiju, prema vratima od hodnika, odgurnu ih, sudari se sa jednom služavkom, koju gurnu brutalno u stranu, i potrča prema ulazu u dvorište.

Zatim se predomisli. On, treći čovek u velikoj organizaciji „sivolikih“, nije bio tako glup, da pobegne pravo preko dvorišta do kapije. Potrča prema levom ivičnom zidu i preskoči, pored jedne dograđene kućice, preko zida u susedno dvorište. Tu zastade za trenutak, pomeri se malo napred i uvuče u susednu kuću, koju, posle nekoliko minuta, napusti prema Alenovoj ulici.

Tačno ono čega se bojao, ostvario se: Vajat Erp je optrčao oko četvrti kuća, čekajući kod kapije. Ne više od nekoliko minuta. Zatim gurnu kapiju i pređe preko dvorišta. Kad je stigao u hodnik, beše se skoro sudario sa vlasnikom hotela.

— Maršal! Za ime božije! Šta se dogodilo? Šta je sa Hamondom?

— Ah, Hamond se zove taj mangup?

Vilard ga tada obavesti o neobičnom gostu, koji se od pre nekoliko dana zadržao u njegovom hotelu.

Kada su pretražili njegovu sobu, ispostavilo se da je potpuno prazna. Izuzetni gost živeo je stalno u pokretu i sve što je posedovao nosio je sa sobom.

— Samo njegovu akt tašnu — pri-seti se Vilard, — nije maločas imao sa sobom.

Vajat pretraži temeljito sobu, ali tašnu nije mogao da nađe.

Kad je sišao dole u salu i pogledao u trpezariju, neki čovek je baš išao prema izlazu, ne osvrćući se.

Neki čudnovat osećaj obuze maršala pri pogledu na ovog čoveka.

— Ko je to?

— Ne znam. Ne poznajem ga.

— Nije iz hotela?

— Ne, nisam ga ovde nikada video.

Vajat pođe brzo za neznancem.

Kad je otvorio vrata, odjeknuše opet meci prema njemu sa ulice.

On uzvрати odmah i zatvori vrata.

U tom trenutku čuo se snažan topot konja.

Vajat otvori ponovo vrata i iskoči na verandu.

Jahač beše pobegao.

Vajat istrča dugačkim koracima na ulicu i ispali prema čoveku, iz svog bantlajn specijala sa dugačkom cevi, jedan metak.

Telo neznanca kao da se malo pomerilo i nešto ispade sa konja na zemlju.

Jahač se beše savio napred, jureći na bleđožutom konju iz grada prema zapadu.

Maršal je jedno vreme gledao za njim, zatim podignu predmet, koji je neznancu izgubio i ustanovi da je to crna kožna tašna.

Kada je sa njom došao do svetla koje je dolazilo sa hotelskog ulaza, Vilard mu priđe.

— Prokletstvo! Šta je to bilo?

— Zar nije bio Hamond?

— Ne, naravno ne... — Hotelijer naglo prekide i pokaza na tašnu. — To je njegova tašna, maršale!

Vajat otvori zatvarač i pogleda unutra.

Na dnu tašne nalazila su se dva svežnja eksplozivnog punjenja.

Vajat zatvori tašnu i zavrte glavom.

— Nema ništa — saopšti.

— Čudno — reče hotelijer.

Maršal pozdravi dodirom na obod šešira i ode lagano niz ulicu.

Iz Firststrita dotrča mu Teksašanin u susret.

— Prokletstvo! Šta je to bilo!?

— Neki čovek, koji je sebi utuvio u glavu da me zbriše!

— Grom i pakao! — zareža Teksašanin. — Pa rastali smo se pre deset minuta. Jedan je otišao desno, drugi levo, meni se nije ništa dogodilo, a vi ste imali posla sa sotonom!

— Dođite. Idemo kod Flitbuša.

— Zašto kod njega?

— Neznamac je otperjao na žutom konju. Želeo bih da znam da li je Flitbuš iznajmio nekog od svojih konja. On ima tri takva konja.

U Flitbušovoj štali za iznajmljivanje doznali su da ni jedna životinja nije bila iznajmljena. I tri kulaša stajala su u boksu.

— Da nije neko kod vas ostavio jednog kulaša, mister Flitbuš? — raspitivao se čovek iz Misurija.

Stari ćelavi sopstvenik štale za iznajmljivanje odgovori odrečno.

Deset minuta kasnije bio je maršal u Hombergerovoj konjušnici za iznajmljivanje. Ali, ni kod Hombergera nije bandit uzeo konja.

Posle jedno tri četvrt sata pretražili su sve štale za iznajmljivanje u gradu.

Ništa.

Stojali su dole u Alenovoj ulici pred Orijetal salunom.

Maršal iznenada skupi obrve, posmatrajući veliku, široku kapiju, iznad koje je velikim slovima stajalo: O. K. Koral i konjušnica za iznajmljivanje.

— Prokletstvo! Koster! Njega smo sasvim zaboravili!

Teksašanin zavrte glavom.

— Kod Kostera teško da je iznajmio konja. On nema kulaše, a pored toga, čuva konje samo imućnih ljudi.

— Da, a ko kaže da naš prijatelj nije imućan?

Zalupali su na kapiju i nekoliko minuta kasnije otvorili su im. Bio je to jedan od momaka.

Vajat pogleda u dvorište i vide da preko u štali još gori svetlo.

— Da li je mister Koster tu?

— Da — odjeknu desno od kućnih vrata. Čovek siđe niz stepenice i pođe maršalu u susret. Bio je visok, širokih ramena i nosio je velike crne brkove. Bio je to Hari Koster, sopstvenik štale za iznajmljivanje i koral, koji je na čitavom Zapadu bio poznat pod skraćenim imenom, koje mu svojevremeno bilo dato i to O. K.

Sni italijanskog iseljenika Albertina Kosta, koji se još pre deset godina nazvao Koster, zatrese glavom.

— Ne, maršale, kod mene nije niko mogao da iznajmi kulaša, pošto ja kulaša i nemam.

Vajat pogleda prema velikoj štali, pa zatim reče:

— I nijednog konja niko nije kod vas zbrinuo?

— Normalno. Privremeno sam zbrinuo čitav niz konja u štali za iznajmljivanje. Od vrhovnog sudije, koje se nalazi u gradu još od procesa protivu Lazaro Kapučinija. Takođe i više trgovaca ostavilo je svoje konje ovde i — da, pa ljudi, koji dolaze sa strane.

— Dakle, ljudi, koji imaju novaca — reče maršal.

Koster podiže visoko ramena.

— Pa, da. Sa skitnicama ne mogu ništa da učinim. Vidim, kako ide drugima, koji od reda izdaju konje i konje preuzimaju i posle za to ne dobiju ništa. Nisam ni malo voljan da propadnem, maršale.

— To vam niko ne zamera, Koster.

I umesto da sa Luk Šortom napusti dvorište i krene prema Alenovoj ulici, Vajat krenu dalje kroz dvorište.

O. K. koral imao je oblik jednog velikog H, kome su nedostajale desna gornja greda i leva gornja greda. Iz Alenove ulice dolazilo se u veliko dvorište, koje je u zadnjem delu bilo skoro odsečeno štalom. Ipak moglo je da se produži levo, i ovde su na kratkom delu dvorišta stojala kola i razna oprema i pribor. Kada se krene desno iza ugla štale, nalazi se kratak uzan deo dvorišta, nalik na crevo, što je vodio prema Fremontovoj ulici. Mada je, direktno neugledno delovao, ipak je postao slavan u celim Sjedinjenim Državama, jer se ovde odigrao strahoviti okršaj između predstavnika zakona, porodice Erp i Klantonovih.

Vajat pogleda u mrak gde se na-

lazilo mesto za ostavljanje kola i vide da napred u Fremontovoj ulici nešto svetluca.

Koster pogleda za njim i Teksašaninom.

Jedan od momaka priđe iz štale do gazde.

— Mister Koster, čuo sam da maršal pitao za nekog kulaša. Možda ga interesira da je ovde jedan ostavio jednog kulaša.

— Kulaša? Ko to?

— Dok Driskol.

— Pravnik? On je ostavio konja kod nas?

— Da.

Koster pođe nekoliko koraka brzo napred.

— Maršale! — viknu.

Čovek iz Misurija stade i okrete se.

— Ne znam da li vas zanima, ali pravnik Driskol ostavio je kod nas jednog kulaša.

— Ne! — viknu momak. — On ga je odveo.

Vajat se brzo vrati.

— Kada? — upita momak.

— Pa, pre nekoliko minuta.

Vajat pređe jagodicom na malom prstu leve ruke zamišljeno preko donje usne.

— Driskol — reče tiho. Zatim se okrete Kosteru i klimnu glavom. — Hvala, mister Koster.

Lagano napusti, zajedno sa Teksašaninom, O. K. koral i zastade u Fremontovoj ulici.

— Džoe Driskol — reče tiho.

Teksašanin pogleda saputnika upitno.

— Driskol? Da, Holidaj je već rekao da se lupež nalazi u gradu. Vi-

deo ga je na putu za Kristal palas.

Obojica produžiše Alenovom ulicom u kancelariju.

— Neka ga đavo nosi! Dakle, i ova hulja se namerila na vas. Žileo bih samo da znam šta ima zajedničkog sa onim drugim.

— Verovatno je došao sa Hamondom zajedno u grad.

Maršal otvori ponovo tašnu, uze oba eksplozivna punjenja i pogleda ih.

— To je vrlo opasno sredstvo — primeti Teksašanin Šort, koji je dugo vremena radio kao šef eksploziva. To je „dinamon sedam”. Šta mislite, kakav pakleni vatromet bi mogli sa ove dve rolne da naprave!

Maršal je i dalje pretraživao po tašni i pronađe, u tajnoj maloj pregradi, jedan predmet, koji ga je fascinirao.

Bio je to veliki prsten, na čijoj platinskoj pločici beše ugraviran trougao.

— Pih! — omače se Teksašaninu. — Dakle, „čovek sa vešalima”.

— U to nisam sumnjao ni jednog trenutka — pređe tiho preko usana čoveka iz Misurija.

Prsten beše mnogo veći od drugih, koje je do sada video. Široka platinska pločica u obliku grba bila je upakovana u teško, znalački izrezano zlato, a na unutrašnjoj strani prstena bila su ugravirana dva sitna slova: J. H.

— Džesi Hamond — reče maršal poluglasno.

Teksašanin opsova kroz zube.

— Hamond? Pa, kako je Driskol došao do Hamondove tašne?

— Vrlo prosto — odgovori maršal. — Obojica su zajedno radila.

— To, dakle, znači da i Driskol pripada „ljudima sa vešalima”?

— Naravno da pripada. Taj tip mi riše baš na organizaciju „sivolikih”.

Teksašanin skide šešir i nabaci ga na drvenu kuku na zidu.

— Ovaj cirkus ovde nikako ne prestaje! Samo morao sam tog izvrtača zakona da uhapsim.

— Budite srećni da to niste učinili — odgovori maršal. — Jer tada bi ste, po svojoj prilici, napravili poznanstvo sa ovim „dinamom sedam”.

— Vi verujete da bi ga Hamond oslobodio?

— Najverovatnije.

— Ali, ako je on već tako dugo u gradu, zbog čega nije pokušao da oslobodi Kapučina?

— Ne znam. Možda su smetnje bile velike. Ne zaboravite da smo uvek bili u blizini. I da nije imao nikakvog izgleda da priđe blizu Kapučina. Kako sad vidim stvari, i on sam je jedan od šefova. Jer, prsten koji nosi, je jedinstven.

— Ne mogu samo da razumem kako je tako otvoreno došao ovamo sa Driskolom. Mislio sam da se „ljudi sa vešalima” međusobno ne poznaju?

— Da, ne razumem ni ja. Mogu to sebi samo da objasnim time da je gubitak Kapučina uneo u bandu dosta nereda.

Maršal je pravilno predpostavljao: Odsustvo italo-amerikanca Lazaro Kapučinija bio je veliki gubitak za „sivolike”. Ogromna breša, koju je Vajat Erp time napravio u frontu

bande, pokazivaće sve više svoje posledice.

Kada je Teksašanin video da je čovek iz Misurija uzeo svoju vinčesterku iz ormana za oružje i spakovao dve kutije municije, upita, namignuvši na levo oko:

— Idete opet nekud?

— Da.

— Idete da tražite Driskola?

— Da, i Hamonda takođe.

— A, gde mislite da ih nađete?

— Pa, čovek mora da traži. U svakom slučaju, Driskol je iz Bizbija. Ranio sam ga i pronaći ću ga. I drugog takođe.

— Naravno — izvali Teksašanin hrapavim glasom — pa makar bio i u Meksičkom zalivu...

U svitanje zore čovek iz Misurija se diže. Sneg je već odavno prestao da pada. Na crnosivom nebu blede je sijalo još samo nekoliko zvezdi.

Luk Šort stojao je na dvorišnoj kapiji šerifske kancelarije, proveravajući još jednom da li je sedlo dobro stegnuto. Dodirnu zatim u znak pozdrava obod svog belog šešira.

— Srećan put, Vajate!

Maršal otpozdravi, uhvativši dizgine. U najvećem trku odjaha kroz Alenovu ulicu.

Teksašanin je gledao za njim, sve dok je mogao da čuje topot konja. Zatim se lagano okrete i ode u dvorište.

Dok je zatvarao vrata od štale, ugasio lampu i pošao gore prema kući, razmišljao je, da ipak ne može tako lako da psuje svoj poziv šerifa, jer je maršalov poziv bio zaista najteži. Služba mu nikada nije davala mira.

Maršal je odjahao za Bizbi.

Bizbi beše možda dvadeset šest milja udaljen od Tombstona. Maršal se nije nigde zaustavljao i prispe rano u grad.

Kroz jednu sporednu ulicu odjaha u šerifovo dvorište i pronađe sedobradog Džeri Bleka, koji je od pre nekoliko godina bio čuvar zakona u Bizbiju, kako namrštenog lica cepa drva.

— Dobar način za početak Nove godine — pozdravi ga maršal.

Stari zastade preneražen posmatrajući maršala kristalno svetlim očima.

— Vajat Erp! To je iznenađenje! Šta vas je nagnalo da dođete kod mene?

— Moram da govorim sa vama, Džeri.

— U redu. Hajdemo u kuću.

Pruži ruku čoveku iz Misurija i ode sa njim u kancelariju.

Vajat otpoče odmah:

— Tražim onog Driskola!

— Džoe Driskola, prokletstvo! Da li je negde nešto udesio?

— Da, u Tombstonu je pucao na mene.

— Taj prokleti urođenik!

— Pobegao je iz Tombstona i sumnjam da se negde ovde muva.

— To nije teško da se proverí. Dođite.

— Kuda ćete?

— Njegov brat stanuje na King-sveju.

— Čekajte, Blek! Bilo bi možda bolje ukoliko bi ste išli sami, a meni dali opis kuće. Mogao bih tada da je pogledam malo sa druge strane.

— Pravilno. Tako ste činili i sa Holidejom. Kako mu je, između ostalog?

— Trenutno, na žalost, ne baš naročito dobro. Možemo da krenemo.

Kuća na Kingsveju bila je stara i naherena dvospratnica iz pedesetih godina. Pozamašna starost za jednu kuću od drveta, kakve su se pedesetih godina gradile. Dvorište beše ograđeno zidom čovečije visine, koje je sa zadnje strane bilo zatvoreno isto tako visokim vratima.

Vajat se beše sklonio u otvorenom dvorištu susednog imanja, odakle je posmatrao kuću.

Šerif Blek pokuca napred na vrata.

Neki džangrizav čovek, ćelave glave i naboranog lica, dođe mu u susret.

— Šerif? Šta tražite ovde? Prokleta navika da se nekom odmah pokvari Nova godina. Prvo lice, pa odmah šerif! Ukoliko to nije neki loš znak, poješču svoje čizme.

Potpuno hladno šerif odgovori:

— Da li vam je brat kod kuće?

— Moj brat? Kako vam to pada na pamet? On uopšte nije u gradu.

— To nije tačno, Dženko.

— Šta to treba da znači? — Dženko Driskol zabaci glavu na potiljak, iskeživši zube kao pas. — Vi mora da ste buve doručkovali, šerife? Ako vam kažem da nije u gradu, onda

nije u gradu. Nadam se da me nećete uvrediti.

Levom rukom ispruži neki prastari revolver ispred butine.

Šerif se pravio da nije video ovaj preteći pokret, raspitujući se:

— Gde je Džoe?

— Nije ovde. Mislim da je odjahao na sever. Možda u Tombston.

— Tamo je bio — prekide ga Blek. — Prošle noći pucao je na Vajata Erpa.

— Aha — reče Driskol. — Može biti. Ali šta me se to tiče?

— Moguće je da se vas ne tiče. Ali, mene se tiče. Pobegao je iz Tombstona, najverovatnije ovamo.

— To je vaše mišljenje, ne moje. Pustite me na miru. Umoran sam. Juče smo malo slavili, moji prijatelji i ja. I tako sam rano probuđen... Mislim, i tako sam se rano probudio, jer je džukela napolje u dvorištu toliko lajala.

Preko naboranog šerifovog lica pređe jedna senka.

— Vaš pas je juče uginuo, Dženko Driskol. Jedan od vaših ljudi mi je sam pričao i pitao me da li sme lešinu da pokopa gore iza brežuljka.

Trgovac priborom za trenutak se zbuni. Međutim, brzo se snađe i odgovori:

— Ne pričajte gluposti! Nisam mislio na svog psa, već mog suseda. A pored toga...

— Reći ću vam ko vas je probudio, Dženko: vaš rođeni brat.

Blek gurnu trgovca priborom u stranu i uđe u hodnik.

Dženko Driskol progunda:

— Šta vam pada na pamet, šeri-

fe! To je bezobrazluk! Zabranjujem da se tako ophodite. U mojoj kući nemate šta da tražite. Odmah napolje! A, ako ne izađete, uzeću pušku gore sa zida i isteraću vas sa njom napolje.

— Mogli bi ste da probate — odgovori Blek, ne osvrćući se.

Tog momenta pozadi se otvoriše naglo jedna vrata, a odmah zatim šerifu neko baci biber u lice.

Blek beše potpuno iznenađen. On podiže obe ruke prema licu, strašno kijajući i frkćući. Nije mogao ništa više da vidi.

Tada izvuče revolver i opali jedan metak u plafon.

Džoe Driskol beše došao iz kuhinje i šerifa sa jednom šakom bibera najpre onesposobio. Velikim koracima požuri kroz hodnik prema kapiji dvorišta.

Dženko viknu za njim:

— Uzmi belca. On je osedlan. Stoji u zadnjem boksu.

Džoe beše već napolju, i pojuri kroz dvorište prema vratima od štale.

U trenutku kada je sa konjem izašao u dvorište, ugleda napred kod kapije čoveka iz Misurija kako stoji. Kao ukopan ostade na mestu, ukočeno gledajući u maršala.

— Vajat Erp! — opsova kroz zube, mašivši se za revolver.

Međutim, u levici čoveka iz Misurija stvori se munjevito veliki bantlajn specijal.

Klik! Revolver beše zapet.

Čovek iz Misurija nije hteo ništa da rizikuje sa ovim opasnim čovekom.

— Podignite ruke u vis, Driskol.

Napetost, koja beše izobličila čitavu pravnikovu pojavu, odjednom popusti.

— Ne znam uopšte šta hoćete, moršale. Šta imam ja sa vama?

— Zbog čega ste hteli da izvadite revolver?

— Jer sam pomislio da ste neki bandit — odvratil pravnik prepredeno.

— Naravno, koga treba da čekate u dvorištu. Ruke u vis!

Tek tada bitanga podiže ruke u visini ramena.

Vajat mu priđe i razoruža ga. Pritom okrete leđa samo malo prema kapiji od dvorišta.

Džoe Driskol ugleda u tom trenutku tamo svog brata Dženka kako se pojavljuje sa puškom u ruci.

Da li je čovek iz Misurija mislio na to, ili osetio da mu neko pretila leđa, ili je osetio po pravnikovim očima — bilo, kako bilo, Vajat se naglo okrete.

Pucanj odjeknu preko dvorišta i izbi trgovcu priborom pušku iz ruke.

Dženko Driskol preblede kao vosak.

Mada je akcija čoveka iz Misurija izvedena munjevito, pravnik vide u njoj i šansu za sebe. On gurnu ruku prema revolveru u desnoj maršalovoj futroli, želeći da izvuče oružje.

Ali brzo povukavši revolver u levoj ruci, maršal tako raspali Driskola po podlaktici, da ovaj ispusti takav krik, koji potresa srž u kostima.

Vajat gurnu revolver čvršće u frotolu i napuni bantlajn specijal.

— Napred, banditu!

Gurnu Džoe Driskola ispred sebe prema vratima od dvorišta, zgrabi takođe i njegovog brata i povede obojicu kroz hodnik.

Tada ugleda napred, pored kućnih vratiju, nekog čoveka kako stoji naslonjen i jednom ogromnom maramicom briše oči.

— Šta se dogodilo? — doviknu, Vajat Erp šerifu.

— Taj pas sipao mi je biber u oči! Ja, trapša, naleteo sam na oblak bibera. Jeste li ga uhvatili?

— Naravno.

Vajat odvede obojicu Driskola u zatvor i zaključa ih.

Kada je druga vrata sa rešetkama u kojima je zatvorio Džoe Driskola zalupio, zaurla pravnik, sa očima potamnelim od ljutine i glasom zapenušenim od besa:

— Za ovo će te se pokajati, vi, prokleta policijsko pseto! Vi bedna slugo! Ukoliko ste uobrazili da možete tako da postupate sa mnom, onda ste se prevarili, vi, dronjo jedan!

— Samo nastavite, advokatu — odgovori maršal ledeno. — Vi morate svakako da znate šta staje jedna uvreda.

— Uvreda? — promumla pravnik. — Ja nemam nameru da vas uvredim. Ja ću vas ubiti. I, ako to meni ne pođe za rukom, onda će to uraditi neko drugi, a on će to svakako uraditi!

Približivši se ćeliji sasvim blizu, tako da mu je lice bilo neposredno pored pravnikovog, Vajat reče:

— Veliki gazda, zar ne? On će to uraditi, zar ne? Govori samo, Driskol, dopuni samo slobodno!

— Da! — viknu desperados. — On će te likvidirati, budi siguran. On se zakleo da će te ubiti, i tu smrt ćeš osetiti!

— Onda bi morao da bude vrlo vešt — pokušavao je maršal da ga još više razdraži, kako bi ga naterao da govori.

— Vešt? On je najveštiji od svih, budi siguran! Njega nećeš uhvatiti, Erp. I, da ti duša na nos izađe, njega nećeš uhvatiti. Njemu ti nisi dorastao.

— Smejaćeš se, pravniče, ali ja sam mu već na tragu! — obmanu ga čovek iz Misurija.

— Na tragu? Ti njemu? Onda zaista moram da se smejem. Hahaha! — Prodoran banditov smeh odjekivao je hodnikom zatvora. — Pre će da se sruši nebo, nego što ćeš tog čoveka da uhvatiš.

— Onda, izgleda, da će skoro da se sruši — odvrati Vajat mirno.

Razbojnik je sada ipak postao malo nesigurniji.

— Jedno je jasno, Erp. Ovde ne možeš dugo da me držiš. Nemaš razloga za to! Nisam nikome ništa učinio...

— Varaš se, Driskol. U glavnoj ulici u Tombstonu pucao si na nekog maršala.

— Na tebe sam pucao, Erp, jer si pretio jednom mom prijatelju.

— Koliko vidim, to si ti, koga sam ranio.

Vajat pokaza na zavijenu levu pravnikovu ruku.

— Ostavi me na miru. Još ćeš nas zapamtiti, kunem ti se.

— Ne pričaj mnogo, Driskol. To će te brzo proći, kada budeš u kamenolomima Seskateve sreo tvog gazdu Lazaro Kapučina. Kladim se da će te prvim pijukom raspaliti po lobanji.

Kao pesnicom pogođen, povuče se bandit unazad, pogledavši maršala skamenjeno.

— Šta ste rekli? Hoćete da me pošaljete u Seskatevu? Mislite li to ozbiljno? Nemate prava na to. Nisam ubio nikog. Šta ću ja u Seskatevi? U Seskatevu idu samo ubice.

— Vaš šef Kapučino takođe je u Seskatevi.

— Pa on je i... Šta me se to tiče? U svakom slučaju, nemate prava da me odvučete u Seskatevu.

— O tome će da odluči sudija, Driskol.

Vajat se okrete.

Bandit prosikta za njim:

— Gazda će vas ščepati, Erp! Nećete daleko stići!

Vajat zastade. Polako se okrete, pogledavši u ćeliju u kojoj je pravnik stojao i blenuo u njega ispušten mržnjom.

— Ne, ne, ne moram više daleko da jašim, Driskol.

Blef je odmah upalio.

Driskol je toliko izgubio prisustvo duha, da je počeo da viče: — Nisam vam ništa otkrio! Nisam vam rekao gde ćete ga naći! Ja ne!

Vrata zatvora zatvoriše se za maršalom.

Šerif je ispirao svoje oči iznad posude sa vodom.

Maršal je stojao pored njega.

— Mollo bih vas, Džeri, da na Džoe Driskola pazite kao oči u glavi. On će biti prebačen u Tombston.

— Kada ćete poslati ljude? — raspitivao se šerif, sušeći lica.

— Još ne znam. Možda za dva dana. U svakom slučaju, čuvajte ga ovde dobro.

— Možete da se na mene oslonite, maršale — odgovori šerif.

Zatim uze svoj šešir i htjede opet da napusti kancelariju.

— Kuda ćete? — upita ga maršal začuđeno.

— Oh, moram da posetim doktora zbog mojih očiju, a zatim moram do moje sestre. Ona stanuje na kraju grada. I, na kraju, moram na ručak kod majke Džemeson.

Vajat je merio šerifa namrštenog čela.

— Kako to da shvatim, Blek? Vi imate jednog važnog zatvorenika ovde u tamnici.

— Pa šta? Brave su zaključane. Vi sami ste ga zatvorili.

„Možda se šerif boji”? razmišljao je Vajat.

— Čujte, Blek, ukoliko se osećate starim za ovaj posao, onda to treba da kažete predsedniku opštine ili šerifu pokrajine.

— Čuvaću se, maršale. Otkud vam ta misao? Ne, ne, ja sam apsolutno sposoban. Ne moram da idem kod svoje sestre. Mogu da pošaljem Margaretu ili nekog dečka preko od obučara, sa kojim sam u srodstvu, kod sestre. Bilo je to samo zbog košulje, koju je htela još pre božića da mi sašije...

— U redu je, Blek.

Džeri Blek sigurno nije bio rđav čovek.

Ali, hrabar više nije bio.

Vajat mu pruži ruku i rastade se od njega.

Kada je stao na verandu, ugleda jednu malu radnju, u kojoj je jednom već kupio nekoliko cigara.

On pređe ulicu i uđe u radnju.

Jedna punačka žena, obrisavši ruke o svoju kecelju, dođe sa ružičastim obraščićima iz kuhinje, donoseći sa sobom miris prženog luka.

— Šta treba, mister? Oh, šta vide moje oči! Pa to je Vajat Erp! Dobro došli i srećna Nova godina!

Maršal joj pruži ruku i kupi pet crnih tomputusa. Zapali jedan i izađe iz radnje.

Kad se našao opet na ulici, ugleda preko nekog čoveka, koji stoji pored njegovog konja.

Bio je to neki melezi, srednje visine, prilično vitak i oštrog markantnog lica, sa isturenim kostima na obrazima, koje su vrlo malo padale u oči. Crne i prodorne bile su njegove uske oči. Nosio je kožno odelo sa resama na rukavima i nogama.

Vajat pređe ulicu i pope se u sedlo.

Melezi ostade da stoji na ulici, gledajući ga.

Vajat izvadi jedan tomputus iz džepa i pruži melezu.

Ovaj ga odmah baci na zemlju i pljunu na njega.

— Loš početak Nove godine, crvenokošće?

Vajat je svesno izprovocirao ovaj manevar. Mogao je već iz očiju po-

luindijanca da vidi sa kim ima posla. Znao je da će tomputus biti izgubljen, ali ulog se isplatio.

Kiselim licem Indijanac propištava:

— Ti neprijatelj od Džeronimo!

— Odakle ti ta misao, čoveče?

— Ja videti na tvoj konj.

— Šta vidiš na mom konju?

— To je konj od šerif Erp.

— Tačno. I šta imam ja sa Džeronimom?

— Ti njegov neprijatelj!

— Onda ti znaš više od mene, crveni čoveče.

— Ja ne crven čovek. Moja majka jedna bela žena.

— Ali, u svom srcu si Indijanac.

Melezi ga prostreli pogledom:

— Da, ti šerif Erp, ti neprijatelj od Džeronimo i neprijatelj od mene!

— Kako samo možeš da pomisliš da sam Džeronimov neprijatelj?

— Ti prijatelj od Kočiz — dakle neprijatelj od Džeronimo!

Vajat se nasmeja polukrvnom Indijancu, razoružan time.

— Ti se šališ sa mnom, mladiću! Slušaj, ako pljuješ na moj tomputus, želeo bih da vidim da li pljuješ takođe i na moje dolare.

Munjevitom brzinom polete melezi za dolarom i gurnu novac u svoj najdublji džep.

Vajat baci još jedan nikleni dolar i pomeri se u sedlu.

Melezi ga je gledao očekujući. Sva mržnja beše nestala sa njegovog lica.

Čovek iz Misurija ga je pravilno ocenio. Nasuprot polukrvnom Indijancu, ovom mešanцу nedostajalo

je gordosti. Bio je podmitljiv. Vajat mu je svesno dao novac, kako bi ga stavio na probu. Sada je mogao da računa da će mladić biti govorljiviji. Verovatno da je pripadao ljudima, koji su se kao nomadi vukli od mesta do mesta i u osnovi nisu ništa drugo bili, do skitnice. Takav čovek bi mogao nešto da zna o „ljudima sa vešalima“, a, ako uz to dobije još i novac, onda postaje još brbljiviji.

— Šta hoće šerif Vajat Erp od mene?

U melezovim očima sijala je pohlepa za novcem.

Vajat ga upita kao uzgred:

— Ti poznaješ „ljude sa vešalima“. Tražim ih.

— Ja ne znati gde su.

Čovek iz Misurija munjevito izvuče svoju sledeću „kartu“; bio je to njegov revolver. Odjednom zasia u njegovoj levoj ruci.

Melez ustuknu korak nazad, gledajući ukočeno u teško oružje.

— Ja samo malo znati. Ja samo znati „ljudi sa vešalima“ doći preko od granice od Meksiko.

— Da li si koji put čuo nešto o velikom gazdi?

— Čuo već.

Vajat mu tada opisa Džesi Hamonda.

Melez odmah potvrdi glavom.

— Ja ovog čoveka video. On danas na ulici za granica jahao.

Nekoliko minuta kasnije čovek iz Misurija bio je na putu prema granici.

Međutim, iza grada putevi se razdvajali. Levi put vodio je preko Varena za Bizbi Džankšen. Na desnom uzanom putu stajala je jedna

skoro raspadnuta drvena tabla sa nazivom Nako. Maršal nije u tom trenutku ni pomišljao, posmatrajući tablu, od kakvog značaja će ovo ime biti za njega!

Odluči se da pođe putem za Bizbi Džankšen.

Varen beše malo prijavio gnezdo, koje više nije imalo ni šerifa. Čovek iz Misurija odjaha odmah dalje.

Kada je stigao u Bizbi Džankšen, podne već beše prošlo, te je morao da potraži da nešto pojede.

Iz jedne krčme dopirao mu je miris kuhinje. On siđe sa konja, baci dizgine preko drvene prečage i uđe u krčmu.

Ručak nije bio tako loš. Potom se Erp raspita kod ljubaznog gostioničara o Hamondu.

Čovek zatrese glavom.

— Nisam video. Ali, čekajte malo... Preko za šankom je stari Fleming. On luta često okolo. Možda on poznaje čoveka.

Pozva starog da priđe.

Vukući noge, približi se sada skitnica maršalovom stolu.

Vajat opisa starom „čoveka sa vešalima“.

Stari potvrdi glavom.

— Da, tog čoveka sam video. I to još jutros, između Varena i Bizbi Džankšena. Mora da je bio ovde u gradu i odjahao za Varen.

„Za Varen“? — razmišljao je maršal. „To nije baš tako verovatno, jer Hamond bi morao da stigne iz Varena“.

„Ali onda“, razmišljao je Erp, „mogao je da se vrati“.

Maršal plati i napusti krčmu. Odluči da brzo promeni konja i da u snažnom galopu odjaši za Bizbi.

Vodio ga je neki upozoravajući osećaj u grudima.

Još iz daleka ugleda mnoštvo ljudi pred šerifovom kancelarijom. Skoči sa konja i probi se kroz masu.

Gore u kancelariji sva njegova strahovanja bila su prevaziđena. Pozadi u prostoriji ležao je stari šerif Blek mrtav na patosu.

Hodnik od zatvora izgledao je kao posle poplave.

Obe ćelije bile su prazne.

Vajat izađe na verandu, pogledavši ljude, koji se nemo okrenuše.

Samo melez ostade na verandi, pogledavši u maršala, odvratio žmirkajući.

— Šerif Erp vratiti. Ako šerif još novac — ja još znati.

Vajat siđe sa verande, tako da je bio u stanju da polukrvnom Indijancu direktno pogleda u lice.

— Slušaj, mladiću! Pričaj što znaš, inače ćeš loše proći.

Melez je hteo da pobegne. Ali, Vajat ga je već šćepao za grudi.

— Izbljuj napolje sve što znaš! — naredi mu.

Melez se, doduše, mnogo plašio. Ali, kao da nije hteo ništa da vidi.

Vajat mu ponovo opisa odbeglog „čoveka sa vešalima” Džesi Hamonda.

Melez snažno klimnu glavom.

— Da, čovek ovde bio. Ovaj čovek u kancelariji otišao. Ja tačno video. On napolje izađe sa braćom Driskol.

— Ko je šerifa ubio? — Snažnim

pokretom povuče polukrvnog Indijanca k sebi. — Govori, bitango, inače ćeš odmah u zatvor.

— Bio je Driskol, Džoe Driskol.

— Ti si posmatrao? — Vajat ga naglo prekide ovim pitanjem.

Melez potvrdi.

— Da. Vrata ne sasvim zatvorena. Ja često ovde stojati. I često od šerif Blek novac za služba. Ja videti kako Hamond sa šerif govoriti. Šerif i Hamond ići u zatvor. Doći sa braća Driskol opet ovamo. Svi ići na verandu. Hamond opet sa šerif govoriti. Tada se Džoe Driskol okrenuti i nož baciti...

Bilo je tačno: Džeri Blek je ubijen nožem koji mu je bačen u leđa.

Hromi pravnik postao je ubica šerifa.

•
• •

Kada je čovek iz Misurija stigao opet do raskrsnice iza Bizbija, zaustavi konja i pogleda zamišljeno na tragove u žutom pesku.

Hamond je znači odjahao za Bizbi Dženksen i vratio se natrag. U međuvremenu najverovatnije je smatrao, iz iskustva, da će i čovek iz Misurija takođe krenuti za Varen i dalje. Prema tome bilo bi bliže ne ići tim putem, već izabrati drugi.

A drugi put vodio je za Nakol

•
• •

Bio je to grad srednje veličine, na samoj granici. Glavna ulica išla je od zapada prema istoku.

Prvo što je maršalu palo u oči bile su četiri krčme u centru grada. Odmah kako se dođe na glavnu ulicu, na levoj strani na uglu bio je bar Eda Planeta. Ukoso prekoputa bila je „Zardala potkovica” Džoe Fabera. I opet na levoj strani, takođe na uglu jedne ulice, nalazio se Gordonov „Vreli čošak”. Malo dalje, na desnoj strani, na uglu prema Školskoj ulici, bio je bar Roba Rafleja.

Četiri krčme stisnute jedna uz drugu. Iskusnom zapadnjaku je to sve govorilo. U ovom malom graničnom mestu bio je dobar promet. Vajat uopšte nije znao da je ovde tako značajan granični prelaz.

Kuće nisu izgledale kao većina kuća na Zapadu, bezbojne, mrkossive, već čiste i uredne. Čitav grad zračio je sigurnim blagostanjem.

Čovek iz Misurija smestio je odmah svog konja u štali za iznajmljivanje i čuvanje konja, Toni Varelija.

Četiri kuće dalje na desnoj strani, pred krčmom kod „Zardale potkovice”, video je čitav niz konja privezanih na prečagi za ulare.

Čovek iz Misurija uđe u krčmu i pride prilično opsednutom šanku.

Desno od njega stojao je stariji crvenokosi čovek, čupave brade i gustih obrva. Srkutao je svoje pivo.

Levo od maršala stojao je neki visoki čovek, skoro iste visine kao i sam maršal. Imao je široka rame-na, uska bedra i tamno, oštro izražajno lice, na kojem su se nalazila dva tvrda, siva oka. Nosio je crni šešir i sivo odelo. Pred njim se nalazila mala, četvrtasta čaša od de-

belog stakla, napunjena do jedne trećine jakom tečnošću, crvenom kao rubin, kojoj je izvestaj broj ljudi davao prednost.

Čovek baci samo letimičan pogled ka ogledalu iznad šanka, pogledavši novog gosta.

Vajat, koji alkohol uopšte nije voleo, da ne bi pao u oči, uze jedan viski, otpi malo, interesujući se kod salunera za dobar smeštaj.

Ovaj mu preporučí hotel Arizonu, koji se nalazio samo nekoliko kuća dalje, još pre sledeće ulice.

Maršal plati svoj viski i popi ostatak. Zatim napusti „Zardalu potkovicu”.

Na ulazu u hotel, koji i unutra isto tako beše čist i uredan, kao i spolja, pođe mu u susret jedna mlada, tamnooka žena, čiji stas beše otmen i lice lepo. Bila je od onih upadljivih lepotica, pored kojih se nije moglo tako jednostavno proći.

Upitnim pogledom pozdravi gosta, predstavivši se kao En Marlou, sopstvenica kuće.

Otprati čoveka iz Misurija do elegantne recepcije i dade znak starijem čoveku, koji je tu radio.

Ovaj je odmah znao koji ključ da da. Čovek iz Misurija dobio je sobu broj četiri.

Ne baš jasno upisa on svoje ime, međutim, niti žena, niti stari iza pulta od recepcije ne baciše ni jedan pogled.

Maršal se u svojoj sobi obrija, umi i promeni rublje. Zatim stade na prozor i pogleda na ulicu.

Mada se još skoro nije ništa dogodilo, a i bilo je vrlo malo osno-

va da se pretpostavi da se ovde mogu naći „čovek sa vešalima” Džesi Hamond i njegov partner Džoe Driskol, hromi pravnik, opet ga beše obuzelo ono osećanje, iz potaje, kad je predstojala velika opasnost.

On zapali jedan tompus i napusti hotel.

Pored hotela nalazila se trgovina Spenser Dinsa, a do nje šerifova kancelarija. Iza njih „Zarđala potkovicica”.

Čovek iz Misurija ostade još koji trenutak stojeći pred šerifovom kancelarijom. Bila je to mala, kamena kuća, čiji prednji deo beše ofarban svetlom bojom.

Maršal zakuca na vrata i uđe unutra.

Preko ispred ormana stojao je čovek i preturao po papirima. Bio je visok čovek, širokih ramena, u sivom odelu. Mada nije imao šešir na glavi, čovek iz Misurija ga odmah prepozna. Beše to čovek, koji je stojao pored njega u krčmi i pio svoj „fajrepint”.

Maršal kratko pozdravi.

Čovek okrete glavu, pogledavši upitno svojim sivim očima preko u stranca.

— Helo — reče. Zatim se okrete. Jakna mu beše otvorena i Vajat je bio u mogućnosti da na njegovom prsluku, crvenom kao vino, vidi šestokraku šerifovu zvezdu.

— Mi smo se već videli — reče šerif.

— Da, preko u krčmi.

Šerif potvrdi glavom.

— Tamo popijem popodne uvek jedan „fajrpint”.

On nije to ni u kom slučaju re-

kao, kako bi se izvinio, jer nije ni bilo potrebe za izvinjenjem. Zbog čega ne bi smeo šerif jednom nešto da popije?

— Zovem se Erp. Dolazim iz Tombstona i sledim dva bandita, koji imaju jednog šerifa na svojoj savesti.

Kada je maršal rekao svoje ime, šerif ga kratko pogleda.

Maršal reče dalje:

— Radi se o dva pripadnika bande „ljudi sa vešalima”. O tome ste čuli.

Šerif potvrdi.

— Pa, onda? — reče poluglasno, ne uzbuđujući se ni malo.

— Jedan, koga tražim, je Džesi Hamond, jedan od najvažnijih pripadnika bande. Došao je u Tombston, kako bi sprečio izvršenje kazne nad Lazaro Kapučinijem.

— O tome sam čuo — odgovori šerif. — Mislim o hapšenju Kapučinijevom. On je upućen u Sesekevu, zar ne?

— Da. I njegov partner je Džoe Driskol.

— Pravnik?

Vajat klimnu glavom.

— Jedan od njih dvojice ubio je, gore u Bizbiju, šerifa.

Predstavniku zakona iz Nakoa pojavi se jedna bora između lepo izvajanih obrva.

— Blek?

— Da.

— Zna li ko je to učinio?

— Driskol.

— A Hamond je bio prisutan?

— Da. Poznajete li ga?

— Da. Stanuje ovde u gradu.

— Gde?

— U Linkolnovoj ulici, kod svog strica. Radio je dugo vremena kao vozač kod Overlanda. Odakle je nećak došao, ne znam. Od pre izvesnog vremena je ovde u gradu.

— Hoćete li da mi pokažete kuću?

Šerif podiže nevoljno ramena.

Vajat nije ni očekivao da će mu ovaj čovek pomoći. Ko još želi da ima posla sa „ljudima sa vešalima”? Činjenica, da je danas, od strane „ljudi sa vešalima”, ubijen šerif iz Bizbija, nije baš bila za potcenjivanje.

Šerif uze svoj šešir sa čiviluka na zidu i zakopča jaknu.

— Idemo — reče samo.

Napustiše kancelariju i pođoše jedan komad glavnom ulicom prema istoku. Kod sledeće poprečne ulice šerif stade i pokaza rukom na četvrtu kuću na levoj strani.

— To je.

Vajat klimnu i okrete se.

Šerif ga ništa ne upita i ostade pored njega.

Kada su se vratili u kancelariju, maršal dodirnu ivicu šešira.

— Hvala.

Šerif klimnu.

— Ukoliko sam vam potreban — znate gde sam.

Posle ovih reči izgubi se u svojoj jazbini.

Čudan momak ovaj... Tek tada se čovek iz Misurija seti da uopšte ne zna šerifovo ime.

Tada se vrata od kancelarije još jednom otvoriše i šerif pogleda preko desnog ramena.

— Između ostalog, zovem se Larkin. Kes Larkin.

Vrata se opet zatvoriše.

Vajat ode. Preko iz „Vrelog čoška” Gordona Vinčela pojavi se vitak plavi momak, koji je takođe nosio zvezdu na grudima, vukući preko ulice jednog čoveka koji beše mrtav pijan.

Očigledno bio je to Larkinov zamjenik. Dovukao je pijanca u kancelariju, odakle je strpan u zatvor da bi se otreznio.

Vajat je prošao pored hotela do sledećeg raskršća, na čijem uglu se nalazio Raflejev bar.

Rob Raflej stojao je na vratima, sa palčevima zataknutim za izrez njegovog prsluka, zelene boje kao bakarna rđa i crnim vezom optočen. Posmatrao je novodošlog gosta nacerenog lica obraslog crvenkastom bradom.

— Pa, mister, kako bi bilo da se popije jedno piće u čast Nove godine?

Vajat dođe do njega i stade.

— Ja sam stranac u ovom gradu.

— Tražite li nekoga?

— Da.

— Koga?

— Pravnika Driskola.

— Nisam ga video.

— Mora da je jutros došao u grad sa Džesi Hamondom.

— Hamonda sam video. On beše maločas kod Vinčela. Takođe je bio i kod Mat Heningsa. To je ugao prekoputa. Odmah preko od šerifove kancelarije, jedna ulica vodi prema granici. Na desnoj strani, kada se dolazi od šerifove kancelarije, je Vinčelov „Vreli čošak”, a na levoj strani raskršća je salon za kockanje Mat Heningsa.

— Da, to sam video. Ovde imate čitavo brdo krčmi u gradu.

— To je takođe potrebno. Šta mislite, koliko se mnogo žednih grla svako veče ovde sakupi?

— Odakle sve dolaze? — hteo je maršal da sazna.

Raflej nije primetio da se izlajao.

— Pa slušajte! Ovo je granični prelaz na kome je uvek gužva.

— Naročito uveče — nasluti čovek iz Misurija.

Raflej se nasmeši glupavo.

— Da, tu imate pravo. Preko dana te bitange se ne pojavljuju. Ja sam tek godinu dana ovde u ovom gradu. Bilo je proketo teško ovde nešto dobiti. Kuća pripada Majk Berensu. On ima dole pored „Zarđale potkovice” svoju berbernicu. Ovaj ugao pripada njemu. Mislim, zemlja i kuća. To sam kupio od nje. Ne pitajte koliko je to naplatio. I, uprkos svemu, to ne bih dobio, da se nisam oženio sa ćerkom majke Džonson. Ona stanuje koso prekoputa od Berensa i drži pansion. Ona je Berensova sestra. Muž joj je poginuo u ratu. Sudbina, mister...

— Erp — reče maršal tiho.

— Da, sudbina, mister Erp. Morate da znate... Saluner naglo prekide i skupi obrve. — Kako rekoste da se zovete?

— Erp. — Vajat ga pogleda pravo u oči.

Saluner se skloni jedan korak u stranu.

— Erp? Kao poznati maršal?

Čovek iz Misurija gurnu tompus iz jednog ugla ustiju u drugi, gledajući prema ulici:

— Ja sam Vajat Erp.

Raflej se uhvati za grlo i proguta knedlu.

— Hej, Nova godina počela je dobro!

Maršal se okrenu, posmatrajući ga.

— Kako, zar vam nije čista svest?

— Ja ne! Bože sačuvaj. Ali... ko bi želeo da ga Vajat Erp iznenadi.

— Zar se osećate iznenađenim?

— To ne. Ali, ako odjednom stanete pored mene i kažete mi da ste Vajat Erp, onda moram prvo da uzmem malo vazduha i razmislim da li sam platio porez, da li sam koga uvredio i... Pa da, svi grehovi moraju na videlo.

Maršal odmahnu.

— Ne brinite se, nisam zbog vas ovde. — Vi ste iz Misurija?

Raflej potvrdi iznenađeno glavom.

— Otkud znate?

— Tamo sam proveo mladost. Čuo sam po vašem naglasku.

— Da, ja sam iz Springfielda. — Crvenokosom čoveku nabora se čelo.

— Ali, morali ste imati razloga da me potražite?

— Nisam vas uopšte tražio, već sreo na vratima.

Saluner se nasmeja smeteno.

— Žao mi je, maršale, ali još uvek mi stoji ekser u grlu. Međutim, vama sigurno nešto treba, zar ne?

— Ne, u svakom slučaju. Poznajte li Džesi Hamonda?

— Površno. On stanuje dole u Linkolnvoj ulici kod svog strica.

— Šta radi?

— Ne znam tačno. Čuo sam da je radio za jednu željezničku kompaniju, koja je planirala željezničku trasu ovde kroz Nako. Ali, imam osećaj da sa Hamondom čovek ne treba da ima posla. On mora da ima nešto na svojoj savesti?

— Da. On i njegov partner, Džoe Driskol, jutros su u Bizbiju ubili šerifa.

Saluner promeni boju.

— Maršale — prostenja — ja... dođite!

Povuče čoveka iz Misurija jedan korak od vrata. Zatim zahripa:

— Driskol stanuje kod mene! To sam hteo u svakom slučaju da vam kažem. Samo... molio me je da ćutim. Hoću reći, čak mi je i pretio, ako otvorim usta. Sada se ne usuđujem da uđem u radnju.

— Gde stanuje?

— Gore na spratu.

— U kojoj sobi?

— Odmah prema glavnoj ulici, treća soba.

Vajat ostade, gledajući prema krovu verande, koji ipak nije omogućavao da se vidi fasada kuće.

Velika promena videla se na saluneru. Vesela, domaća prostosrdačnost koja je do tada bila na njegovom licu, potpuno je izčezla. On uhvati čoveka iz Misurija za ruku.

— Mister Erp, kunem vam se da nemam lošu savest! Rekao bih vam u svakom slučaju. Ali, bojao sam se! Prokleta, kao pas. Vi ne poznajete njega. To je bezobziran momak, koji nije bez milosti. Video sam kako je ovde u mojoj krčmi jednom mladiću izbio sve zube, a jednog starog čoveka tako isprebijao, da su četvorica

morali da ga odvuku. Driskol je životinja.

— Znam — odgovori čovek iz Misurija.

— Šta ćete sada da radite?

— Moram da ga uhvatim.

— Onda će znati da sam ga ja odao.

Maršal pogleda Rafleja u oči.

— Vi ga niste odali, mister Raflej. Bilo bi dobro ukoliko biste imali poverenja u mene.

U trenutku, u kome čovek iz Misurija beše ulazio u krčmu, odjeknuše pucnji iza njega, sa sasvim malo odškrinutih vrata od hodnika.

Prvi metak prozuja odmah pored oboda njegovog šešira i razbi prozorsko staklo pored vrata. Desni okrznu desnu maršalovu mišicu i zabi se sa treskom u okvir od vrata. Treći pogodi salunera i odbaci ga unazad.

Robert Raflej se otkotrlja preko verande i sruši, preko tri stepenika, na ulicu.

Još se ni eho, ovih razantno brzih pucnjeva, nije utišao, kad zatrešta teški bantlajn specijal u levoj maršalovoj ruci. Dva metka otkinuše dva komada, velika kao palac, sa vrata od hodnika.

Zatim se čovek iz Misurija u tri, četiri, pet skokova nađe iza šanka i, puzeći njegovom dužinom, ostade da čeka. Nije se usudio da se uspravi, jer je protivnik mogao još uvek da stoji kod vrata i da odatle puca.

Dva minuta su protekla.

Vajat uze jednu stoličicu, koja je stajala kod šanka i podiže je u vis. Snažnim zamahom baci ovaj komad nameštaja preko šanka, koji sa treskom udari u vrata od hodnika.

Besni pucnji dođoše kao odgovor. Preko se opet razbi jedan prozor.

U tom trenutku začuše se snažni koraci na verandi. Behu to brzi, čvrsti koraci.

Vajat pogleda prema prozorima. Prepoznade šerifovu figuru.

U sledećem trenutku Larkin je stojao na vratima.

— Idite u zaklon, šerife — doviknu mu maršal.

Ali, Larkin ostade stojeći kod vrata. Zatim se okrenu i ugleda salunera kako leži na ulici.

— Šta se dogodilo, maršale — viknu poluglasno.

— Driskol je sakriven iza vrata u hodniku!

Larkin se okrete i siđe na ulicu, kleknuvši pored Rafleja.

Ovaj beše ranjen u levu stranu vrata.

— Proći će već, šerife — prositenja. — Nije tako strašno. Vajat Erp je u gradu!

— Znam — odgovori Larkin. — Juri jednog ubicu.

— Da, Džoe Driskola... On je gore kod mene uzeo sobu. Nisam znao da ima jedno ubistvo na duši.

— Smirite se samo — reče šerif.

— Pozvaću doktora Brauna.

On pređe preko ulice, prođe pored kovača Beri Armstronga, koji se nalazio pored Siti Hola i snažno zakuca na lekareva vrata.

Doktor se odmah pojavi i pogleda šerifa zabezeknuto.

— Šta se dogodilo? Čuo sam pucnje.

— Da. Vajat Erp je u gradu. Sledi jednog ubicu šerifa. Rob Raflej je

ranjen. Leži na stepeništu ispred verande.

— Svemogućí — uzdahnu lekar, okrete se, uze svoju tašnu sa instrumentima i pođe odmah sa šerifom do bara.

Vajat Erp beše u međuvremenu napustio svoje mesto iza šanka, privukao k sebi jedan sto i iza njegove debele ploče se zabarikadio.

Gurao je lagano sto ispred sebe, dok nije došao u blizinu vrata.

Zatim se brzo uspravi i baci prema vratima, koja se odmah otvoriše.

Ali, hodnik beše prazan!

Driskol se sklonio odatle.

Vajat, koji tek sada oseti da ga peče mišica, gde ga metak beše okrznuo, besno steže zube.

— „Koliko je Driskol dobio u vremenu.”

„Najmanje nekoliko minuta!”

„Mogao je, znači, da pobegne kroz dvorište.”

Vajat se povuče kako bi izašao iz krčme na prednja vrata. Potrča poprečnom ulicom do škole, kuda je paralelna ulica išla prema dvorištima u glavnoj ulici.

Ono čega se bojao, dogodilo se: vrata od dvorišta Raflejevog bara bila su otvorena. Ubica je pobegao. Ovde je bilo tako mnogo vratiju od dvorišta, tako da je mogao direktno da bira, gde da se sakrije.

Vajat se vrati nazad i vide da je lekar već previo Rafleja.

— Je li zlo? — upita ga.

Raflej zatrese glavom. I lekar objasni:

— Samo je okrznut. Trenutno ga je ošamutilo, jer mu je okrznuta ar-

terija. Međutim, nije pokidana. Može da kaže da je srećan.

— Gde je šerif?

— Verujem da je otišao preko kod predsednika opštine.

Baš tog momenta, iz druge kuće prekoputa, dolazio je predsednik opštine Ole Hestings.

Bio je čovek pedesetih godina, sedokos, lepo negovanih brkova. Imao je na sebi tamnosivo odelo i široki zlatni lanac za sat preko prsluka. Zajedno sa šerifom prelazio je preko ulice.

Zastade ispred maršala i reče:

— Ja sam Hestings. Predsednik sam opštine u Nakou.

— Ja sam Erp.

— Da, znam. Šerif mi je rekao. Imate neki okršaj sa pravnikom Driskolom?

— Pravnikom? Ne znam da li je on uopšte pravnik — odgovori maršal. — Znam samo da je ubica. Ubio je šerifa u Bizbiju.

Vajat se okrete Larkinu.

— A, sada idem do Hamonda, šerife.

Larkin klimnu glavom. Predsednik opštine nešto promrlja i ode ukočeno prema svojoj kući.

Vajat pođe prvi, a Larkin mu se pridruži.

Kada su došli do Linkolnove ulice, šerif stade.

Vajat ga pogleda.

— Vi ne morate sa mnom, mister Larkin.

— Znam.

— Pored toga, Džesi Hamond je i opasan.

— Znam i to.

Vajat produži sam. Kada je stigao

do Hamondovog dvorišta, gurnu vrata.

Dvorište beše počišćeno. Neki stariji čovek stojao je kod vrata šupe, nameštajući novu držalu za sekiru.

Vajat mu priđe.

Stari ga nije primetio. Tek kada je Vajat stao iza njega, ugleda ga.

— Jeste li vi mister Hamond?

Stari je gledao netremice u usne čoveka iz Misurija.

— Ja sam Hamond. Gluv sam.

Vajat pokaza na kuću.

— Da li je vaš nećak kod kuće?

Stari nije ništa razumeo.

Čovek iz Misurija uđe u kuću, otvori vrata i uđe u hodnik.

Napred na uličnim vratima prozor beše malo spušten, tako da je slaba svetlost mogla da dođe u hodnik.

Čovek az Misurija ugleda jasno na desnom zidu hodnika jednu ljudsku priliku kako se diže.

Vajat se skolni u nišu od vrata i izvadi revolver. Čulo se dobro u hodniku, kako škljocnu okidač prilikom zapinjanja.

On ču napolju na stepeništu korake starog.

— Izadite napolje, Hamond.

Čovek pored zida pođe korak napred i stade na sred hodnika. Vajat vide da to nije bio Hamond.

— Zovem se Marlou — začu se potmuo glas u hodniku. Glas od koga se čoveku ježi koža.

Marlou? Zar se tako ne zove i vlasnica hotela u kome je čovek iz Misurija uzeo sobu?

Čovek lagano priđe, upali šibicu i pridrža je na fitilj lampe, koja je visila u hodniku.

— Rano se smrkava u ovo doba godine.

Kada svetlost pade na njega, ugleda maršal pred sobom mladića od svojih dvadeset pet godina, koji bejaše grbav.

Marlou pogleda maršala i reče glasom, kao iz groba:

— Koga tražite?

— Džesi Hamonda.

— To je nećak starog. Nije tu.

— Ipak, mister Marlou, tu je.

Iza maršala se otvoriše vrata. Stari se uvuče unutra, prođe pored Vajata i otvori vrata od sobe.

Vrata sa ulice se otvoriše. Larkinova pojava zamrači ulaz.

— Maršal?

Vajat pogleda grbavca.

— Gde mu je soba?

— Kad je tu, boravi obično gore u jednoj sobi, koja gleda na dvorište.

Maršal se pope uz stepenice, pažljivo osluškujući u hodniku.

Tada ču korake iza sebe na stepeništu. Okrete se i ugleda da ga šerif prati.

— Mislim, da su vrata preko.

Vajat produži i otvori vrata.

Kao opčinjen stojao je na pragu. U sred sobe ležao je čovek opružen, sa licem prema podu. U leđima mu beše zabijen nož.

Kada Larkin uđe pored čoveka iz Misurija, Vajat se saže, izvadi kamu iz leđa i okrenu ga.

Bio je to Džesi Hamond, „čovek sa vešalima”.

Bio je ubijen.

Vajat pogleda u Larkina.

Ovaj pogleda u mrtvog čoveka, ne rekavši ništa.

— Bio je to Driskol! — procedi Vajat kroz zube.

— Kako je to moguće? — odgovori šerif.

— To ne znam ni ja. Očigledno je da je čopavac trčao brže nego što smo mislili.

— Ali, morao bi u tom slučaju da pređe preko glavne ulice.

— Pa? Smatrate da je to isključeno?

— Prilično isključeno. Bilo ko bi ga video.

— Neko ga je video — ukoliko je bio.

Smrt vodećeg „čoveka sa vešalima” Džesi Hamonda, bila je za maršala zagonetka! Kakav je interes imao pravnik da ovog čoveka ubije? Bio je Hamondov partner. I, Hamondovo svedočenje za smrt šerifa Bleka nije moglo da da povoda jednom takvom prepredenom zločincu, kao što je to bio Džoe Driskol da svog tako korisnog partnera, likvidira. Džesi Hamond bio je bez sumnje jedna od vodećih ličnosti bande „ljudi sa vešalima”, kojoj je i Driskol pripadao. I, posle gubitka moćnog Lazara Kapučinija, morao je Džesi Hamond da bude još značajniji za organizaciju, nego pre...”

Pošto je ubijeni uklonjen, šerif se povuče u svoje skrovište.

Ljudi, koji su se zatekli na ulici, kada su mrtvaca nosili u mrtvačnicu, uskoro se razidoše.

Vajat Erp stojao je u Hamondovom dvorištu i posmatrao starog, koji se još uvek zabavljao sa svojom sekirou.

Preko u štali grbavac je radio.

Odjednom čoveku iz Misurija pade nešto na pamet. On uze veliki prsten sa ugraviranim trouglom iz džepa i stavi ga na ruku. Zatim ode prema štali.

Stari Hamond imao je samo četiri boksa u svojoj štali, od kojih

su dva bila zauzeta. U posljednjem boksu grbavac je menjao slamu.

Vajat prođe lagano hodnikom kroz štalu i stade kod pretposlednjeg boksa.

Grbavac prestade sa radom i okrete se.

— Ovde je mračno, zar ne?

Vajat potvrdi glavom.

Grbavac uze tada štalski fenjer i zapali ga.

Vajat beše svoju levu ruku stavio na dršku od svog velikog revolvera. Iznenada pade zrak svetlosti na njegovu ruku, tako da prsten zablista.

Grbavac se odjednom povuče nazad.

Njegove oči tražile su da vide lice čoveka iz Misurija. To lice beše nedokučivo i tvrdo kao granit.

— Ko... ste vi? — drhtao je čovek.

— To vi morate da znate, Marlou.

— Ne, ne znam. Driskol je rekao da ste vi Vajat Erp!

— To je tačno.

— Ali, ne možete biti Vajat Erp i istovremeno...

Naglo prekide, primetivši kasno kakvu neoprostivu grešku je napravio.

Da, bile su, čak šta više, dve greške. Kao prvo, odao je svoju pripadnost bandi „ljudima sa vešalima” i, kao drugo, da se Driskol nalazi u kući.

Dakle, bio je to Driskol koji je ubio Hamonda!

Izenada istrgnu čovek iz Misurija Marlou fenjer iz ruke i uvrnu fitilj. U štali nastade mračno kao i pre.

Marlou pobeže do krajnjeg ugla u hodniku štale i stade široko otvorenih očiju.

— Šta hoćete? — prostenja potmulim glasom.

Vajat dođe do njega i stade na pola jarde udaljenosti.

— Tražim velikog gazdu — reče tiho.

— Gazdu... ja ne znam...

Vajat steže čoveka levom rukom za gušu.

— Nešto sam te pitao.

Grbavac zaječa:

— Nemam vazduha! Ugušiću se!

— Tražim velikog gazdu. Ti sada znaš da ja pripadam vama.

Marlou se tresao kao u groznici i odjednom se iz njegovog grla prolomi promukao, slabunjav smeh:

— Ne — zakrešta, — Vi ne pripadate nama! Ukrali ste Džesijev prsten! Vi ste Vajat Erp. A, Vajat Erp je naš neprijatelj!

Vajat beše stegao svojom levom rukom, Marloovu desnu i pritisnuo ga uza zid. — Gde je gazda?

U tom trenutku otvoriše se vrata od štale.

— Ovde! — Jedan odsećan glas odjeknu kroz štalu.

Vajat instinktivno povuče Marloua, držeći ga kao štit ispred sebe.

Na ulazu u štalu stajao je stari, držeći visoko sekiru. — Ovde, reče još jedanput. — Sekira je gotova, Marlou. Na posao! Drvo mora još danas biti iscepano i složeno.

Vajat proguta pljuvačku.

Zatim zgrabi grbavca i odvuče ga kroz hodnik od štale, do vrata, prošavši pored starog. Nekoliko minuta kasnije odvede bandita u šerifovu kancelariju.

Larkin je sedeo za stolom nad nekim izveštajem. Kada ugleda koga je maršal doveo, uzdahnu.

— Žao mi je šerife, što vas opet uznemiravam.

Larkin odmahnu.

— Dobro je. Šta je sa njim? Sumnjate li na njega da je ubio Hamonda?

— Ne. Ali on je pripadnik „ljudi sa vešalima”.

— Da li vam je možda nešto rekao?

— Da.

Kada je Vajat bacio jedan pogled na grbavčevo lice, uplaši se od mrtvačkog bledila kojim beše prevučeno.

Larkin uhvati Marloua bez sažaljenja za ruku i odvede u jednu ćeliju.

Kada se vrati, maršal je još uvek bio na vratima.

— Imate li još nešto, mister Erp? — upita Larkin.

— Da, šerife. Moram da tražim Driskola.

Larkin se složi. Ne reče ništa, ode do svog pisaćeg stola, sede i odmah zatim čulo se škripanje pera po papiru.

Maršal baci još jedan pogled na šerifa, a zatim izađe.

Nije se u stvari ljutio na ovog Kesa Larkina. Vajat Erp nije skoro nikad imao podrške od strane ljudi od zakona. Zbog čega bi se i ovaj Larkin drugačije držao? U gradu, a kome je, sasvim otvoreno, bilo gnezdo „ljudi sa vešalima”, šerifu nije bilo do smeha. Naprotiv, morao je da vodi računa kako sa njima da postupa.

Vajat se vrati natrag u hotel. Kada je došao u dvorište, video je gore na vratima od hodnika En Marlou gde stoji.

Tek u tom trenutku zapanji ga neverovatna sličnost: Sa lepog lica vlasnice hotela gledale su ga oči grbavca.

Da li je možda on bio njen brat?

Vajat je zastao na stepeništu. Tada mu žena lagano priđe i pruži mu jedno pismo.

— Za mene? — upita.

— Vi ste Vajat Erp, zar ne?

Maršal klimnu glavom i uze pismo. Ne otvarajući ga, gurnu ga u džep od jakne.

Žena se vrati u kuću. Čovek iz Misurija gledao je zamišljeno za njom.

Tada ugleda jednog sedokosog crnca, koji je nešto radio oko vrata na šupi.

Vajat mu mahnu.

Crnac se nevoljno dogega.

— Možete li da mi dovedete konja iz Varelisove štale?

Crnac potvrdi glavom i bez reči izađe na ulicu.

Tek kada je čovek iz Misurija bio gore u svojoj sobi, otvori pismo. Bilo je samo nekoliko redova, napisanih oštrim kosim rukopisom u levo:

„Vajat Erp! Ukoliko polažete na to da vaši prijatelji jednom kasnije mogu da pronađu vašu nadgrobnu humku, onda otidite još sada kod Frenka Solindžera i poručite kod njega krst. Odmah pored nje ga je i Varen Kromvelova trgovina

na drvetom, gde sebi možete da iza-berete jedan kovčeg. Za to nemate još mnogo vremena.

Vaša smrt je gotova stvar. Grad više nećete napustiti."

Kao potpis stajao je veliki tro-ugao.

Vajat Erp presavi pismo i gurnu ga nazad u džep.

Stajao je opet gore na svom pro-zoru od sobe, gledajući na ulicu.

— Nako — prošapta bez glasa.

Koliko puta je prolazio ovim gra-dom! Ko je mogao da pomisli da je ovde mogao da bude logor „sivolikih“.

Verovatno da to nije bio glavni štab bande, ali u svakom slučaju bilo je opasno banditsko gnezdo, u kome su se „ljudi sa vešalima“ pro-kleto raširili.

Maršal se beše instinktivno na-mestio u nišu od prozora i to beše sreća za njega.

U tom trenutku prisnu snažni pucanj preko ulice, razbi prozorsko okno, tako da su se komadi stakla raspršili odmah pored maršalovog lica.

Vajat je video odsjaj pucnja pre-ko na verandi, te odmah uzvrativatom.

Dva metka prošištaše sa prozora preko ulice i zabiše se kao čekićem u direk na verandi.

Međutim potajni strelac je oči-gledno računao sa ovakvim odgo-

vorom, te se odmah, pošto je opa-lio, bacio unazad.

Vajat napuni ponovo i side dole.

U predvorju hotela dođe mu cr-nac u susret.

— Vašeg konja doveo sam ovde u štalu, maršale.

Vajat klimnu glavom i pruži crn-cu dolar, koji odbi da primi.

Maršal ga pogleda začuđeno.

Tako su znači već izgledale stva-ri! Njega se klone! On je izgnanik, jer se bori protivu „ljudi sa veša-lima"! Izgleda da ovaj grad pripa-da „ljudima sa vešalima"! Ili se svi ovde boje njih, ili pripadaju organi-zaciji.

I ako se pogleda, maršal beše os-tao sasvim sam! Dok Holidej je imao dosta briga, kako bi se oproravio od teškog napada u novogodišnjoj noći, a Luk Šort kao šerif nije mo-gao da napusti Tombston.

Vajat pođe lagano prema izlazu i otvori vrata.

Kao bičem ošinut naglo se trže i tik pored njegove glave prolete nož, koji se, zadrhtavši, zabi iza nje-ga u vrata.

Čovek iz Misurija izvuče ga iz vrata i izađe na verandu.

Ulica beše potpuno pusta.

Ko ga je napao? Driskol? Uvek samo Driskol? Ovaj Nako bio je đavolovo gnezdo!

Maršal nije bio u to ubeđen.

Lagano je išao maršal pored ve-

randi ka šerifovoj kancelariji. Pred vratima zastade. Kroz prozor mogao je da vidi Larkina, kako sedi za svojim stolom, zauzet još uvek pisanjem.

Vajat produži i pređe ulicu u visini stolarnice Frenka Solindžera. Pred ulazom trgovinu priborom Vilija Hartmana se zaustavi.

Sa ugla, gde se nalazio bar Eda Planeta, čuo je brze korake, koji su se približavali iz Linkolnove ulice.

Vajat je odmah krenuo za njima.

Ne beše stigao ni do raskrsnice, kada neko poče u pravcu njega divlje da puca iz revolvera.

Hitro se baci unazad i skloni iza ugla.

Vrata Planetovog bara se naglo otvoriše i nekakav ogroman momak izađe napolje.

— Hej, šta radiš tamo!

Momak podiže revolver i nanišani na maršala.

Vajat se naglo izvi i desnom nogom raspali momka po ruci u kojoj je držao revolver.

Oružje beše odletelo čak na ulicu.

Momak pusti od sebe prodoran krik, bacivši se na maršala.

Vajat nije imao izbora. Jednim munjevitim duplim zahvatom, od koga golijatu počese da pucaju kosti, obori ga na noge. Sa treskom prolete nazad kroz vrata.

Dvojica pored šanka sjuriše se na maršala.

Vajat dočeka jednog udarcem pesnice u stomak, a drugog raspali levicom po glavi, kao da nabija šip u zemlju.

Zatim hitro izvuče oba revolvera.

Iz zadnjeg dela prostorije trojica su ga posmatrala, sa očima punim mržnje.

Vajat pogleda prema šanku.

Barmen ga je vrebao kao lisica.

Levo pored stola stajao je neki krupan čovek, crvene lobanje, mada je izgledalo da sedi sa svojom ogromnom trupinom, na kojoj vrat nije ni mogao da se primeti. Glasom koji se orio viknu maršalu:

— Šta hoćete, Erp?

— Tražim Džoe Driskola.

— Nemamo ničeg zajedničkog sa njim.

— Teško mi je da u to poverujem — odgovori maršal, pustivši oba revolvera da sa saltom ulete u futrole. Zatim okrenu leđa krčmi i ode prema vratima.

Bile su tri ubistvene sekunde.

Ali, nije se ništa dogodilo. Došao je do vrata nepovređen i zalupio ih za sobom.

Sada otići u Linkolnovu ulicu značilo bi sigurnu smrt.

Vajat ode levo, pored Hartmanove trgovine priborom, provukavši

se između nje i Džonsonovog pansiona, u paralelnu ulicu, koja je vodila sa zapada ovamo prema Linkolnovoju ulici.

Preko od Hamondove kuće stiže do jedne uske uličice, gde zastade osluškujući.

Preko na verandi čuo je glasove više ljudi.

Vajat je razmišljao samo trenutak. Morao je nešto da preduzme!

Požuri napred i sa nekoliko cik, cak skokova pređe ulicu.

Ne dogodi se ništa. Došao je do verande, na kojoj je stajalo više ljudi sa revolverima u rukama.

Ljudi se povukoše do zida od kuće.

— Gde je Driskol?

Ljudi su ga gledali zbunjeno.

Dan je počeo da se smrkava, tako da čovek iz Misurija nije bio u stanju da ih jasno vidi, a, kamo li, da nešto pročita sa njihovih lica.

On prođe pored njih i dođe do kuće, otvorivši vrata.

U hodniku stajao je stari. Držao je kerozinsku lampu u ruci, čiji je zeleni štitić davao avetinjski izraz njegovom licu.

Vajat zatvori vrata.

Ode okolo kuće u dvorište i pogleda prema štali.

Zar se nisu u tom trenutku vrata pomerila?

On pođe još jedan korak napred, kad mu prozuja opet jedan metak pored glave.

— Driskol! Izađite napolje! — viknu odsečnim glasom preko dvorišta.

Odgovori mu prodoran pravnikov smeh.

A, iza njega, na ulici, maršal ču korake.

Koraci se približiše i on ugleda senku jednog čoveka, kako stoji levo od vrata.

Tačno u tom trenutku iskoči Džoe Driskol iza vrata od štale i opali.

Vajat, koji nije mogao da napusti svoj zaklon, zbog čoveka koji je stajao na levoj strani vrata, uzvрати, ali, promaši ćopavca.

Sa leve strane vrata tada poče snažna pucnjava. I Džoe Driskol dobi metak, od koga se zatetura i ostade da leži na zemlji.

Preko, iza poluotškrinutih vrata, pojavi se figura šerifa Kesa Larkina.

Vajat ga pogleda zaprepašćeno. Zatim se okrete prema dvorištu, kako bi prišao Driskolu.

Ubica šerifa Bleka bio je mrtav.

Kada se Vajat okrenu, pogleda u tvrde, sive, šerifove oči.

— Baš sam završio svoj izveštaj. Tada sam čuo pucnjavu..., — reče šerif samo, okrete se i viknu jednom od ljudi: — Sklonite ubijenog.

Pola časa kasnije stajao je maršal opet u svojoj sobi, posmatrajući tamnu ulicu.

Ovaj granični grad Nako bio je neprijatan. Moglo je to da ga umiri, što je ovde naišao na saveznika. Zvao se Larkin...

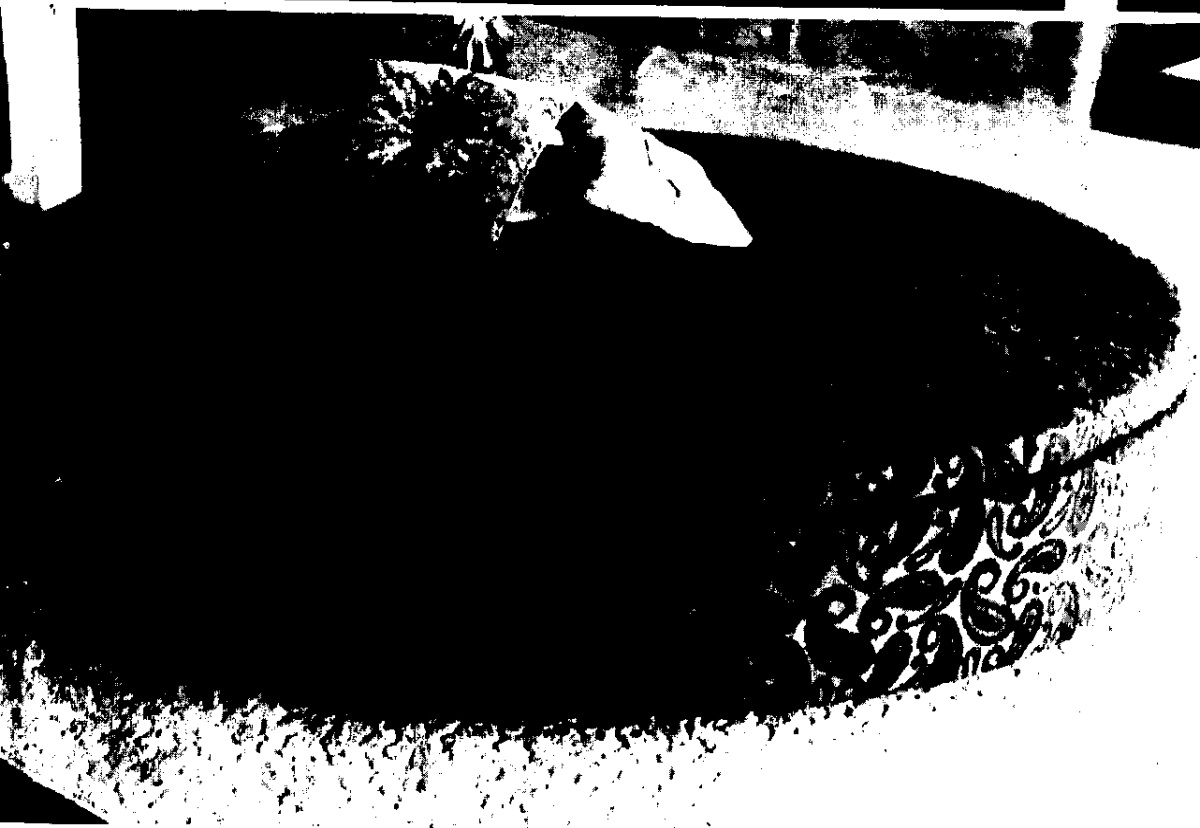
Ali, ono što je zaista bilo vredno

u jednom ozbiljnom slučaju, bilo je to, da je Vajat Erp tačno znao, da je u ovom gradu stavio prste na srčani mišić bande „ljudi sa vešalima“!

NOVO NA TRŽIŠTU!

LOTOS

UDOBAN LEŽAJ ZA DVOJE

oriolik

tvornica namještaja Oriovac
telefon: 055 - 2000 - telex: Yu - Orlik 28547

ČITAJTE SLEDEĆI ROMAN

SVAKE SUBOTE
NOVA SVESKA!
64 STRANE - 2 DINARA!

Izdaje i štampa NIP „FORUM“, Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Odgovorni urednik: Svelozar TOMIĆ. Izbor i kreacija: D. MILOSAVLJEVIĆ. Pretplata za 3 meseca 26 dinara, za 6 meseci 52 dinara, za jednu godinu 104 dinara. Za inostranstvo cene su dvostruke. Uplaćivati na žiro-račun 657-1-255 sa naznakom za „Vajat Erpa“.

24. jul 1971.